

שְׁמוֹת הַשְּׁלֹשָׁה הַמְּצֻבֵּי
עַל הַצֵּבִיּוֹת הַשְּׁלֹשָׁה
שֶׁל הַצֵּבִיּוֹת הַשְּׁלֹשָׁה
עַל הַצֵּבִיּוֹת הַשְּׁלֹשָׁה

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Ănul LIX
martie - aprilie
1981

*Stimați și iubiți frați slujbași,
Scumpi frați conlucrători,*

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos”. 1 Tesaloniceni 5, 23.

Apostolul Pavel își exprimă aici dorința puternică a sufletului său ca frații săi pentru care a suferit „durerile nașterii” (Gal.4, 19) să ajungă a trăi experiența sfințirii pe care Dumnezeuul păcii este gata s-o dea celor Ce-L caută cu inima curată, dorind ca ei să fie păziți întregi... pînă la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Se degajă de aici interesul, povara sufletului acestui mare bărbat al lui Dumnezeu pentru frații săi, pentru Comunitățile bisericii lui Hristos al cărui slujitor era. Dincolo de inconveniențele vieții de slujire, apostolul Pavel era completamente preocupat de bunul mers spiritual al fraților săi, a conlucrătorilor săi.

Nu este o figură de stil faptul că și noi sîntem cuprinși în rugăciunea acestui inegalabil slujitor și apostol al Domnului Hristos, noi slujbașii și pastorii din Comunitățile și districtele Conferințelor și a Uniunii noastre.

Această povară pentru binele și prosperitatea spirituală a bisericii a făcut ca în cursul lunilor ianuarie-martie 1981, să aibă loc întîlnirile, pe centre, cu toți slujbașii Comunităților noastre, întîlniri ce s-au dovedit necesare și fructuoase.

Așa cum am văzut, problemele în discuție au vizat întreaga desfășurare a serviciilor divine din Comunitățile noastre și responsabilitatea ce ne incumbă calitatea noastră de credincioși și slujbași ai Bisericii; răspundere față de Dumnezeu și răspundere față de societate, față de viață, răspundere în dreptul calității de cetățeni ai patriei noastre, răspundere față de legile țării. Întîlnirile au fost bune, discuțiile au fost însuflețite și de ce nu... sincere și deschise. interesante și interesante. Ele au avut un scop bine definit și anume ca: „omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. 2 Timotei 3,17.

Întîlnirile plăcute, au constituit partea festivă a acestei lucrări. Acum se va demonstra în ce măsură cuvintele expuse atunci, fac parte integrantă din preocuparea noastră; în ce măsură noi ca pastori și slujbași ai Comunităților dăm viață principiilor organizatorice și dorinței divine ca lucrarea noastră să fie o lucrare de zidire, o acțiune unită în vederea prosperității spirituale a tuturor credincioșilor și implicit a bisericii ca organizație chemată să aducă la îndeplinire lucrarea ce i-a fost încredințată.

Dacă, în adevăr, sîntem cu toții de acord că „pentru sufletul credincios și umilul, casa lui Dumnezeu de pe pămînt este poarta cerului”, se impune ca tot ceea ce se desfășoară în acest perimetru sfînt să poarte amprenta cerului. Dar pentru aceasta este necesar ca fiecare dintre noi să purtăm cu noi și în noi amprenta cerului. Am fost sfătuiți de inspirația divină ca „nimic din ceea ce este sfînt, nimic din ceea ce aparține de serviciul divin, să nu fie tratat cu nepăsare și indiferență”. (5 T/491). Profetul Ieremia, prin inspirație divină, are un cuvînt foarte tare în legătură cu atitudinea de nepăsare în lucrarea noastră. El spune: „Blestemat să fie cel ce face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului”. Ieremia 48. 10.

Eu și dumneavoastră sîntem somați să nu facem lucrarea ce ne-a fost încredințată cu nebăgare de

seamă, cu dezinteres sau cu un scop egoist, personal, nesfînțit. Putem atît de ușor să păcătuim din acest punct de vedere. Adesea sîntem ispițiți ca interesele meschine să primeze în conduita vieții noastre spirituale. Slujim adesea lui Dumnezeu numai în măsura în care acest lucru ne aduce... onoare, cinste, cîștig material. Sîntem dispuși să rămînem statornici și credincioși legămîntului slujirii, numai atunci cînd el corespunde planurilor noastre firești. De cite ori nu ne-am surprins fugind spre Tars, pentru că Ninive nu intra în viziunea lucrării noastre. Pentru că am considerat că în locul acela nu mă pot realiza sau pur și simplu pentru că planurile lui Dumnezeu și planurile mele nu coincid. Și așa spune și Domnul Dumnezeu: „Căci gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre, și căile voastre nu sînt căile Mele”. Isaia 55, 8.

Este dureros și trist atunci cînd căile lui Dumnezeu nu sînt căile noastre, cînd întoarcem spatetele chemării noastre din motive și calcule omenești. Am convingerea că Domnul Dumnezeu dorește ca toți, slujbași ai Comunităților și pastori, să înțelegem că în lucrarea chemării noastre nu avem altceva de făcut decît voia lui Dumnezeu. Să ne consacram viața noastră slujirii apropietului, fratelui și sorei noastre, Bisericii Sale, lui Dumnezeu. „Să căutăm mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprîhănirea Lui” (Matei 6,48) și toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra.

Nu cred că este absurd, dacă acum, după consumarea acestor întîlniri ale slujbașilor, Dumnezeu și biserica așteaptă de la fiecare dintre noi să confirmăm chemarea și lucrarea de a fi servi credincioși în lucrul încredințat nouă.

Să nu uităm că „îngerii lui Dumnezeu lucrează în mod armonios. O ordine perfectă caracterizează toate mișcările lor. Cu cît vom imita mai fidel armonia și ordinea oștilor cerești, cu atît mai pline de succes vor fi eforturile acestor trimiși cerești în folosul nostru. Dacă noi vedem necesitatea unor acțiuni armonioase și sîntem dezordonați, nedisciplinați și dezorganizați în acțiunile noastre, îngerii, care sînt perfect organizați și se mișcă într-o perfectă ordine, nu vor putea lucra cu succes pentru noi. Atunci, ei se vor îndepărta cu amărăciune, pentru că nu sînt autorizați să binecuvînteze confuzia, neatenția și dezorganizarea. Toți aceia care doresc să coopereze cu solii cerești, trebuie să lucreze la unison cu ei. Aceia care au ungerea de sus, în toate eforturile lor vor încuraja ordinea, disciplina și unitatea în acțiuni și atunci, îngerii lui Dumnezeu vor coopera cu ei. Dar niciodată, niciodată acești soli cerești nu-și vor pune aprobarea pe nereguli, dezorganizare și dezordine. Toate aceste rele sînt rezultatul eforturilor lui Satana, spre a slăbi forțele noastre, de a nimici curajul nostru, cum și de a împiedica acțiunile noastre de succes”. (T.M./28).

Pentru ca dorința apostolului Pavel, sfințirea pe deplin a sufletului și trupului nostru, și în consecință și a lucrării noastre, să devină o realitate în viața și lucrarea noastră, să facem totul ca cele studiate, analizate și hotărîte cu ocazia întîlnirii slujbașilor, să devină realități cotidiene ale vieții și activității noastre.

Și... „Cel ce ne-a chemat este credincios și va face acest lucru”. 1 Tes. 5, 24.

RESPECTAREA ORDINII DE DREPT A REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA ÎNDATORIRE PATRIOTICĂ A FIECĂRUI CETĂȚEAN

Pentru noi, cunoscătorii Sfințelor Scripturi, noțiunea de lege și respectarea legii este familiară. Subliniem faptul că deservinții și credincioșii Cultului Adventist de Ziua a Șaptea sînt oameni care din îndemnul cugetului știu să respecte legile țării, deoarece sînt păstrătorii Legii lui Dumnezeu. Și pornind de la acest gând, de la bun început subliniem valabilitatea celor două table ale Legii, pe una fiind înscrise îndatoririle omului față de Dumnezeu, iar pe cealaltă îndatoririle față de semenii noștri. Astfel fiind, aceste îndatoriri se reoglinesc în ordinea de drept a patriei noastre, care la rîndul ei este însăși esența orînduirii noi, zidită în societatea noastră socialistă. Ea apare ca fiind o transpunere pe planul normelor juridice a concepțiilor și convingerilor, a ideilor și idealurilor întregului popor. Ele sînt determinate în ultimă instanță de interesele noastre sociale. Ele constituie valori mari pentru întreaga societate și oferă un criteriu de apreciere căruia îi este supus, dreptul existent cristalizînd voința întregului popor de a da relațiilor sociale o anumită reglementare printr-un drept de tip nou, dreptul socialist.

CUPRINSUL

- Pagina președintelui c. II
- Respectarea ordinii de drept 1
- Rugăciunea de mijlocire 2
- Realizări 4
- Desăvîrșirea, este ea oare posibilă? 5
- Lucrarea credinței . . . 7
- Scopul unei viețuiri sănătoase 8
- Epistola către Evrei . 10
- Conștiința morală . . 14
- Betleemul, în Vechiul și Noul Testament . . . 16
- Pastorul și ascultătorii săi 18
- Sfîrșit de cale 20

Stăpînirea, asupra căreia ne îndreptăm atenția Scriptura și îndeosebi îndemnul capitolului 13 din Epistola apostolului Pavel către Romani, nu este o persoană oarecare nici chiar o colectivitate, fiind însăși expresia voinței poporului întreg ridicată la rîngul de ordine de drept. În societatea contemporană, în condițiile revoluției tehnico-științifice, răspunderea socială a omului primete o semnificație deosebită. Dirijarea de către om a unor mecanisme complicate, efectuarea unor cercetări științifice sau tehnice, dobîndesc prin importanța și

valoarea lor nu numai o semnificație națională ci și una mondială. De aceea, în aceste condiții noi, răspunderea socială a omului, indiferent de poziția sa socială, de apartenența națională sau religioasă, se pune cu o deosebită acuitate. În aceste condiții noi, este firesc ca procesul construcției orînduirii noastre să facă necesară creșterea răspunderii și în același timp stimularea tuturor factorilor care participă la elaborarea unor hotărîri precum și la respectarea și executarea acestora. Lărgirea atribuțiilor și creșterea rolului maselor în rezolvarea sarcinilor multiple și complexe nu sînt posibile fără o lărgire a răspunderii la toate nivelele. Răspunderea socială se referă la comportamentul pe care îl aleg membrii societății din multiplele variante posibile, raportat la interesele sociale ale societății și cerințelor obiective ale dezvoltării sociale.

Ca unii care sîntem familiarizați cu noțiunea de „lege” și „rînduiești”, să pornim totdeauna de la acest gând și convingere că legile și în general normele care vin să coordoneze ampla operă de transformare ce are loc în societatea noastră socialistă sînt drepte și bune avînd ca scop final asigurarea condițiilor pentru îndeplinirea dezideratelor mari în centrul cărora stă însuși omul cu drepturile și îndatoririle lui, cu realizările și nevoile lui, cu idealurile mărețe și năzuințele lui deopotrivă. Iată de ce, putem afirma cu deplină convingere că legile societății noastre în continuă ascensiune sînt drepte și vrednice a fi luate în seamă în toate zilele vieții noastre.

Aceste norme și legi subliniază obligația fiecăruia dintre noi pentru apărarea și dezvoltarea societății noi, îndatorire a fiecărui membru al orînduirii noastre, întrucît aceasta reprezintă sursa progresului necontenit al întregii societăți. În lumina aceasta lupta continuă împotriva unor fapte incriminate de lege, cum ar fi furtul din avuții obștești, delapidarea, distrugerea de bunuri publice, este o obligație patriotică, morală, iar pentru noi ca oameni ai credinței o obligație izvoită și din îndemnul Sfințelor Scripturi. Obligația de a munci în mod cinstit ocupă un loc deosebit de important în aceste norme, munca fiind o datorie fundamentală, de onoare, a fiecărui om din societatea noastră.

Avînd în față îndemnul primite din partea Cuvîntului lui Dumnezeu și văzînd marile realizări ai

cărora făuritori sîntem și noi alături de toți oamenii de bine din țara noastră, considerăm că este de datoria fiecăruia, ca cetățeni, ca membri ai colectivelor de muncă, ai organizațiilor social-obștești, să nu rămînem indiferenți față de abaterile de la cerințele legilor țării și normelor eticii și să intervenim pentru a preveni săvîrșirea unor încălcări ale legii.

De altfel Legea Fundamentală a țării, Constituția R.S.R., în art. 39 prevede că toți cetățenii sînt obligați să respecte Constituția și legile țării. Respectarea prevederilor legale presupune ca fiecare om să aibă o conduită conform prescripțiilor legii. Această îndatorire revine tuturor cetățenilor, indiferent de apartenența lor națională sau religioasă, de sex, vîrstă, poziție sau funcția pe care o dețin în societate. Programul avangărzii societății noastre prevede că: „o datorie de bază a fiecărui cetățean este de a respecta întocmai legile țării, de a nu permite nimănui nesocotirea sau încălcarea legislației noastre, de a face imposibilă manifestarea abuzului de putere, a traficului de influență a folosirii în interes propriu și în dauna colectivității a oricărei funcții sau munci de răspundere încredințate de societate”.

Respectarea Constituției și a legilor este o cerință logică într-o societate unde legea este expresia voinței și intereselor întregului popor. În concepția statului și societății noastre de tip nou este subliniat cu deosebită claritate că pe primul plan trebuie să fie așezată activitatea educativă de convingere a cetățenilor de răspunderea ce le revine a respecta cu strictețe legile țării, normele de conviețuire socială, disciplina și ordinea, aceasta cu atît mai mult cu cît legile odată adoptate de către Marea Adunare Națională devin obligatorii pentru toți cetățenii patriei noastre și nimănui, indiferent cine este, nu-i este îngăduit să le nesocotească.

Pe lîngă cele de mai sus, fiecare cetățean — indiferent de poziția sa din societate, de sex, vîrstă, de apartenența națională sau religioasă — este și trebuie să fie interesat în respectarea fermă a Constituției, deoarece ea cuprinde drepturile și obligațiile care constituie instrumente de realizare a personalității umane. Legile cuprind normele prin care se garantează exercițiul concret al acestor drepturi și obligații

continuare în pag. 4-a

Rugăciunea de mijlocire

Recent, fr. E. Ludescher, președintele organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa, cunoscut frățietății noastre din vizitele făcute în țara noastră, într-o scrisoare adresată fr. D. Popa, transmite frățietății advente din țara noastră calde salutări frățești și un articol pentru revista noastră, pe care-l publicăm mai jos.

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri, vegheați în aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții.”

Efes. 6,18.

Rugăciunea constituie o parte importantă din slujirea noastră creștină. Ea reprezintă un potențial de energie, de forțe vii și de binecuvântări, pe care noi nu-l exploatăm suficient și acolo unde am putea, o facem într-o măsură foarte redusă. Ca Adventiști de Ziua a Șaptea și având în vedere lucrarea ce ne-a fost incredințată, ar trebui să fim totdeauna conștienți de rolul primordial pe care rugăciunea de mijlocire îl indeplinește în viața noastră.

Dacă străduințele noastre în acest sens nu sînt totdeauna încununate de succesul dorit, aceasta se întimplă deoarece ne comportăm ca niște uriași în materie de organizație, de planuire, de activități diferite... și

ca niște pigmei în domeniul rugăciunii. Ne ocupăm doar de dimensiunea orizontală a slujbei noastre — de credincioșii bisericilor noastre și de atitudinea lor în favoarea oamenilor și a societății — și neglijăm dimensiunea verticală: adică, de păstrarea unei legături vii cu Dumnezeu, favorizată de studiul Cuvîntului sfînt, prin rugăciune și prin mijlocire.

Există definiții ale rugăciunii care sînt imprimate adînc în memorie și care ne sînt de mare ajutor pentru a înțelege mai bine adevărata însemnătate a acestei prețioase activități spirituale. Iată cîteva dintre ele :

„Rugăciunea nu este altceva decît a lăsa pe Hristos să Se apropie de noi, de starea noastră nenorocită : a-I îngădui să Se împărtășească cu noi de această stare, și de a o birui cînd îi va veni ceasul”. (O. Hallesby).

„Rugăciunea este respirația sufletului”. (E. G. White).

„A te ruga înseamnă să urci”. (A. Westphal).

În ce măsură ne aparține această experiență ? Ce loc ocupă rugăciunea în viața și în slujirea noastră ? Sfînta Scriptură ne descoperă că toți aceia care, aici, au lăsat pe calea lor urmele veșniciei, au fost bărbați și femei ai rugăciunii. Numai acela care a învățat să vorbească cu Dumnezeu, poate vorbi despre Dumnezeu semenilor săi.

Oriunde ne îndreptăm astăzi privirile în lume vedem probleme, crize și greutăți de tot felul ca oameni ai credinței. Lucrul de care noi avem nevoie mai mult ca oricînd, în viața personală, în familiile noastre, în comunitățile noastre, în instituțiile și în organizația noastră — este lucrarea de mijlo-

cire ; de acele miini înălțate spre cer, care nu se lasă și care prezintă Domnului nenumăratele preocupări care ne prind mintea și inima.

Biblia cuprinde nenumărate exemple de mijlocire, împreună cu rezultatele uimitoare care pot decurge de aici. Voi cita cîteva :

1. Cînd Moise se afla în rugăciune pe munte, Iosua, în vale, biruia pe Amalec (Exod 18, 8-13). Ce lecție profundă pentru noi ! Cîte probleme ar fi rezolvate în comunitățile și în căminurile noastre ; cîte biruințe ar putea fi cîștigate, dacă în mijlocul nostru ar fi un număr mai mare de mijlocitori asemenea lui Moise și aș adăuga : lui Aron și Hur !

2. Ana s-a rugat cu căldură și stăruință pentru fiul ei. Ca răspuns la cererile ei, Cel Prea Înalt a făcut din Samuel profetul Său și conducătorul spiritual al lui Israel — un bărbat a cărui vocație și chemare a lăsat multă vreme după el o urmă puternică și binefăcătoare (1 Sam. 1, 20-21).

Avem adesea tendința să vorbim mult copiilor noștri despre Dumnezeu... și prea puțin lui Dumnezeu despre copiii noștri. Nu este oare acesta unul din motivele pentru care mulți copii și nu puțini adolescenți, nu pot găsi drumul către minuire și pornesc pe alte căi ?

3. Elisei a mijlocit pentru slujitorul lui, căruia Dumnezeu i-a deschis ochii, ca să vadă oștile care tăbăriseră împrejurul stăpinului său (2 Regi 6, 15-17). Mai înainte, în adevăr, acest slujitor fusese prada unei descurajări profunde : crezuse, că, împreună cu Elisei, se găsea într-o situație fără ieșire, și se pregătea să-și aranjeze o scăpare.

Oare nu sînt și printre noi, ființe descurajate ale căror drumuri par definitiv barate, care au pierdut orice viziune spirituală și se sînt părăsiți de toți ? Pentru ce n-am folosi privilegiul nostru de mijlocire pentru a le veni în ajutor ? Dumnezeu este prin excelență specialist în cazuri desperate.

4. Isus S-a rugat pentru ucenicii Săi pentru ca să nu li se clatine credința, ceea ce a în-

găduit lui Simon Petru să triumfe asupra tuturor piedicilor așezate în cale. El s-a convertit și a devenit unul dintre stâlpii bisericii primare. (Luca 22, 32).

De fiecare dată cind se înalță spre cer mîini curate care se roagă, frații și surorile de credință, prietenii — ba chiar și dușmanii! — se simt întăriți, binecuvîntați, mîntuiți. Cind vizitez comunitățile, întîlnesc mereu credincioși care-mi spun că se roagă pentru mine în fiecare zi. Cită încurajare găsesc în certitudinea că aceste mîini ale mijlocirii se unesc zilnic în favoarea mea!

5. Diaconul Ștefan în ceasul morții s-a rugat pentru călăii lui — și printre ei chiar și pentru un anume Saul din Tars care deveni prin aceasta marele evanghelist al bisericii creștine (Fapte 7, 58; 8, 1).

Vo. bim adesea despre cazurile desperate, înțelegînd prin acest termen, persoane care, după părerea noastră, nu mai pot fi mîntuiți. Nu există oare în jurul nostru vreun Saul din Tars? Noi i-am alungat din cercul preocupărilor noastre spirituale — ceea ce ne dă o scuză excelentă pentru a ne justifica lenevia de a mijloci în favoarea lor. În legătură cu aceasta să ne punem deschis întrebarea, cine dintre noi, dacă ar fi trăit în timpul lui Ștefan, ar fi simțit nevoia de a se ruga pentru turbulentul Saul din Tars!...

6. Să ne amintim despre grupa de credincioși din camera de sus, pe care o dezamăgire comună îi adunase acolo. Desperarea îi aruncase în genunchi, și ei înălțau către Domnul strigătele lor de implorare și de mijlocire unii pentru alții. Ca să facă lucrul acesta, acești bărbați și femei îndepărtaseră toate piedicile care se așezaseră între ei și au pregătit calea pentru... Cincizecime. (Fapte 1, 13.14; 2, 1-4).

Se vorbește mult printre noi despre redeșteptare și despre reformă. Este vorba fără îndoială despre două lucruri absolut necesare. Dar sîntem noi gata, pentru a le primi, gata

să plătim prețul pe care l-au plătit membrii bisericii apostolice? Sîntem gata să urmăm pe acești credincioși pe calea pe care ei au mers pentru a primi roua cerească a Duhului?

Un cugețator religios a zis cîndva: „Numai acela care nu-și dă seama de starea lui, numai acela nu este în stare să se roage“. Iar în lucrarea sa „Despre rugăciune“, O. Hallesby scrie: „Rugăciunea și necazul sînt nedespărțite una de alta. Numai cei care sînt părășiți știu să se roage“.

Ceea ce a caracterizat pe credincioșii adunați în camera de sus a fost conștiența neputinței lor profunde în fața lu-

crării vaste și pline de responsabilitate care îi aștepta și anume, de a proclama vestea cea plină de bucurie a Evangheliei în toată lumea cunoscută pe atunci. În ochii unora mîinile unite pentru mijlocire sînt poate un motiv de compătimire. Însă înaintea lui Dumnezeu, ele au valoarea unor giuvaeruri prețioase și reprezintă o putere sigură, căci ele pun în mișcare brațul divin care ajunge în tot Universul. Da, Domnul prețuiește aceste mîini care mijlocesc, aceste mîini umile care au curajul, în slăbiciunea lor, să se înalțe către El.

Noul Testament ne invită de neînumărate ori — ne îndeamnă chiar — să mijlocim fără încetare. „Faceți în toată vremea prin Duhul tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată slăruința, rugîndu-vă pentru toți sfinții. Și rugați-vă pentru mine... (Efes. 6, 18.19).

„Stăruieți în rugăciune, vegheați la aceasta cu mulțumiri. Rugați-vă în aceeași vreme pentru noi, pentru ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Evanghelie, ca să putem vesti taina lui Hristos, pentru care sînt acum în lanțuri“. (Col. 4, 2.3).

„Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru imparai și pentru toți cei ce sînt înalțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea“. (1 Tim. 2, 1.2).

Isus, Marele nostru Preot, mijlociește pentru noi în Sanctuarul ceresc: „De aceea și poate să mintuiască în chip de săvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. (Evrei 4, 25).

Cu multă încredere și cu bucurie profundă mă pregătesc pentru mijlocire. Fără îndoială, toți am avut ocazia în trecut să facem o lucrare de mijlocire. Dar trebuie ca în viitor să intensificăm și mai mult eforturile noastre în această direcție.

Ea trebuie să înceapă cu mine; să se înrădăcească în viața mea de rugăciune personală, să se întindă asupra cultului familial, de acolo asupra bisericii, într-un astfel de crescendo încît cerul și pămîntul să fie mișcate ca odinioară, în vremea bisericii primare (Fapte 4, 31): „Cind s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați și toți au fost umpluți de Duhul Sînt și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală“.

Comunitățile au și ele de prezentat cereri înaintea Domnului cu o ardoare deosebită.

Cred în puterea rugăciunii, în posibilitățile nelimitate pe care ni le oferă mijlocirea autentică. Totdeauna am fost profund impresionat de faptul că în lucrarea mea am fost ajutat prin rugăciunile fraților mei. Totdeauna am nevoie de aceste rugăciuni, care mi-au fost de un mare ajutor. Aceasta îmi amintește de o declarație a unui cugetător religios pe care aș dori să o redau în concluzie.

„Dacă creștinii ar cunoaște puterea rugăciunii de mijlocire, ei ar folosi-o cu mai multă stăruință și cu mai multă bucurie;

ea ar deschide în suflet un izvor nesecat de pace.. Cel care se roagă, nu va avea totdeauna și împlinirea rugăciunii, dar valoarea rugăciunii nu se pierde prin aceasta; omul tace, rugăciunea rămâne, deoarece ea a plecat la Dumnezeu“.

Dumnezeu să ne ajute să cunoaștem această experiență atât de bogată! El să ne umple inimile ca niciodată pînă acum cu adevăratul spirit de mijlocire!

Pastor

E. Ludescher
Președintele Diviziunii
Euro-Africa

realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări ♦ realizări

Nou tip de locomotivă Diesel de mină

Satu Mare: La uzina „Unio“ din Satu Mare a început producția de serie a locomotivelor Diesel de mină cu cutie de viteză sincronizată. Noul sistem de cutie proiectat de Centrul de cercetări de pe lângă întreprinderea sătmăreană, elimină efortul fizic al minerului și dă mai multă siguranță în exploatare. Datorită calităților sale, noul tip de locomotivă este solicitat și la export.

Și un nou viaduct...

A fost începută construcția unui nou viaduct, la Hogeia, pe traseul viitoarei căi ferate Rîmnicu Vîlcea — Vîlcele (prin Curtea de Argeș), care va scurta cu circa 125 km drumul între București și Sibiu. Constructorii aparținînd grupului de șantiere căi ferate Sibiu toarnă prima culee a viaductului, element de sprijin la capătul acestuia. Pe traseul noii căi ferate sînt prevăzute șase viaducte.

Cel mai lung tunel

Brașov: Specialiștii în tuneluri de la întreprinderea brașoveană de profil au început lucrările de construcție la unul dintre cele mai lungi tunele din țara noastră. Acest tunel va avea o lungime de 2.250 m și se va construi pe noul traseu de cale ferată Vîlcele-Rîmnicu Vîlcea, sub masivul Gîbei, comuna Ciofrîngeni-Argeș. De menționat că lucrările se vor executa cu un scut mecanizat prevăzut cu excavator — utilaj aflat acum în probe tehnologice — cu ajutorul cărui va crește ritmul de înaintare la 3—4 metri pe zi.

Noi micro-hidrocentrale

În județul Brașov s-au identificat și stabilit amplasamente pentru 29 de micro-hidrocentrale, care urmează a fi construite în actualul cincinal. Vor fi amenajate astfel de centrale electrice pe râurile Bîrsa, Dejani, Simbăta, Săvăstreni, Breaza, Sinca, Strîmba, Tîrlung, Drăguș, Sercăița, Turcu pe canalele Timiș și Vulcănița. Construcția unora din micro-hidrocentrale va începe în acest an, ele urmînd a avea în final, o putere instalată de 100 kw/h. și o producție anuală de 24 milioane kw/h. Prima va fi dată în exploatare pe canalul Timiș, cu o putere instalată de 15 kW/h.

Artizanat inedit

Pitești: Inspectoratul silvic județean Argeș a înființat un atelier specializat în care sînt prelucrate coarnele de cerb care se colectează din întreaga țară. Născută din dorința de a valorifica podoaba pe care cerbii o abandonează anual în păduri, inițiativa argeșeană s-a materializat într-o variată gamă de produse artizanale lucrate cu deosebită măiestrie. Peste 40 de piese lucrate din coarne de cerb au fost recent expediate la Munchen, unde vor participa la o competiție internațională de produse artizanale.

Balanță automată optică

Sibiu: La întreprinderea de aparate de măsurat și dozat a fost realizată în premieră, o balanță automată optică. Cu ajutorul ei se pot cîntări mărfuri pînă la 5 kg, cu o precizie de pînă la 5 gr. cea mai mică diviziune pe scala optică. Noul tip de balanță va fi fabricat în serie începînd chiar din anul acesta.

Redacția
(din presa zilei)

RESPECTAREA ordinii de drept a Republicii Socialiste România îndatorire patriotică a fiecărui cetățean

urmare din pag. 1-a

ale omului. De aici rezultă că legea în ordnirea noastră nu mai apare ca ceva străin cetățenilor, ci ca o măsură hotărîtă de ei înșiși, exprimînd interesele lor vitale, dorința lor fermă de a făuri societatea socialistă multilateral dezvoltată și de a asigura înaintarea țării spre noi culmi.

În legislația noastră legea nu apare numai ca o măsură juridică, ci și ca un important act social, ca un instrument eficient în conducerea de stat, în dirijarea conștientă a prefacerilor sociale. Înțelegerea de către cetățeni a acestor necesități, care determină elaborarea și adoptarea legilor, se completează în conștiința membrilor societății noastre cu înțelegerea necesității respectării riguroase a legii.

Pe lângă îndatoririle sale spirituale, pastorul și slujbașii comunităților noastre au un rol important și în educația socială a membrilor obștei pe care o deservesc. Pentru ei, respectarea legilor constituie o obligație statutară, parte integrantă a răspunderii ce le revine atunci cînd au primit chemarea de a slujii fraților lor. Acționînd în rîndul credincioșilor și în nemijlocită legătură cu aceștia, să contribuim cu toții la dezvoltarea conștiinței, la întărirea responsabilității civice.

Cinstea, corectitudinea trebuie să caracterizeze întotdeauna activitatea pastorilor, slujitorilor și credincioșilor Cultului nostru, și nu trebuie să uităm că în timp ce ne pregătim pentru compania îngerilor și a sfinților, sîntem în același timp o parte din marea familie a societății umane, o mică dar importantă parte din minunata familie a patriei și neamului nostru românesc.

Făcînd această succintă trecere în revistă a îndatoririlor ce ne revin în respectarea ordinii de drept a R.S.R., vîzînd că aceste cerințe legitime a societății noastre nu contravin cu nimic învățăturilor și îndemnurilor Sfințelor Scripturi, reamintim frumosul îndem al Scripturii: „Ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău în toate zilele vieții tale ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi“. (Deut. 4, 8—9).

Pastor

TIMIȘ ALEXANDRU

DESĂVÎRȘIREA:

este ea oare posibilă?

Continuăm cu numărul de față o nouă expunere a neprihăririi sau perfecțiunii, a doua din ciclul celor patru puncte de vedere cu privire la această importantă problemă a mintuirii noastre. Gîndurile și materialul ce urmează aparțin fratelui H. K. Larondelle, profesor asociat de teologie și filozofie creștină al Universității A.Z.S. Andrews.

1. Un principiu fundamental de interpretare

Este un fapt vrednic de reținut acela că pînă și cei ce mărturisesc a fi creștini au dat adesea greș în a înțelege Biblia așa cum trebuie să fie ea înțeleasă. Ei au citit Cuvîntul sfînt avînd idei preconcepute, idei izvorîte din filozofia tradițională. Cînd amestecăm filozofia omenească cu revelația Biblică, rezultatul va fi totdeauna o **TEOLOGIE SPECULATIVĂ**. O astfel de teologie tinde să deformeze caracterul lui Dumnezeu și posibilitatea mintuirii, față de felul în care acestea sînt prezentate în Sfînta Scriptură.

În special, datorită diferitelor speculații teologice, ideea biblică a „desăvîrșirii” a avut mult de suferit. Istoria iudaismului și a bisericii creștine ne înfățișează existența a numeroase grupuri religioase și mișcări monastice, fiecare din acestea pretinzînd a avea, în ochii lui Dumnezeu, monopolul asupra adevăratei perfecțiuni.

O analiză critică a fiecărei forme specifice a perfecționismului, descoperă totuși fără excepție că, conceptul Biblic al perfecțiunii a fost deformat prin amestecul cu elemente străine.

Istoria acestor nereușite, a acestor eșecuri și abateri ar trebui să constituie o avertizare, atunci cînd pretindem că am atins perfecțiunea, sau mai exact, cum este privită aceasta în ochii lui Dumnezeu. Noi trebuie să examinăm — aprioric — părerile noastre cu privire la perfecțiune, dacă dorim să evaluăm în mod critic concepțiile noastre, în lumina descoperirilor Sfintelor Scripturi. Cît de mult avem noi nevoie să ne dăm seama de adevărul cuprins în mărturisirea lui David, atunci cînd spune; „Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina” Ps. 36, 9. Lumina divină ajunge pînă la noi prin Sfintele Scripturi ale Noului și Vechiului

Testament, „înviorînd sufletul”; „dînd înțelepciune celui neștiutor”; „veselind inima”; „luminînd ochii”; „ținînd pe vecie”; „toate fiind drepte” Ps. 19,7-9.

În domeniul teologiei biblice, mulți, au ajuns să-și dea seama că ideile, gîndurile profeților și apostoilor sînt mai mult decît numai simple concepte. Ele sînt idei ce-și au originea în ceruri, sînt „cuvintele sau oracolele lui Dumnezeu” (komani 3,2), prin care El transmite harul, înțelepciunea și puterea Sa. Aceasta nu vrea să spună că Biblia este o colecție de parabole și cuvinte sau oracole izolate. Din contră, Altfel Vechiul și Noul Testament sînt în primul rînd reîntări ale unei istorii unice, istoria lucrărilor lui Dumnezeu din viața poporului Israel, fiind structurate prin legămîntele cele sfinte făcute cu poporul Israel și cu cei doisprezece apostoli. Profeții au interpretat în mod conștient, în mod fidel, importanța acelor neprihăririi lui Dumnezeu, pînă cînd Domnul Hristos a venit ca plîmăte a descoperirii voinței cele sfinte a lui Dumnezeu, și a caracterului Său. Isus a spus lui Filip: „Cine M-a văzut pe mine, a văzut pe Tatăl” Ioan 14,9. El a fost cu mult mai mult decît un simplu interpret desăvîrșit al Tarei, al profeților și al Psalmilor. Cuvintele Sale erau sintetizarea puterii creatoare a harului și a vindecării, care reface în credincios imaginea, chipul moral al lui Dumnezeu, al adevăratei perfecțiuni. În adevăr, Domnul Hristos putea să spună: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sînt duh și viață” Ioan 6,64. „Eu sînt calea, adevărul și viața” Ioan 14,6. Aceste considerații ne duc la acceptarea principiului fundamental de interpretare și anume că Domnul Hristos este Adevăratul Interpret al Vechiului Testament, sau spus altfel, Biblia este propriul ei interpret. Ea se interpretează singură.

Călăuzirea Duhului Sfînt, care a inspirat pe scriitorii Bibliei, însoțește totdeauna pe credincios în studierea Sfintelor Scripturi, ca să ilumineze și să călăuzească mințile noastre și să ne asigure de adevărul divin.

Scopul studiului nostru este acela de a aplica acum acest principiu de interpretare, în studierea ideii biblice de perfecțiune. Numai astfel putem ajunge la o definiție, sau la o descriere, cît de sumară a perfecțiunii Biblice.

2. Perfecțiunea Divină în Vechiul Testament

Deși Vechiul Testament declară în repetate rînduri că Dumnezeu lui Israel (Iahve) este sfînt, drept, pur de har și de milă, nu odată spune ei în mod explicit, iar, că Dumnezeu este perfect. Și totuși, expresia „perfect — perfecțiune” este totosită de nenumărate ori cu referire la Dumnezeu, dar totdeauna vizînd relația lui Dumnezeu cu poporul Israel. Trei texte folosesc expresia ebraică TAMIN (perfect, fără pată), atunci cînd se referă la Dumnezeu.

„El este stîncă: **LUCRĂRILE LUI SÎNT DESĂVÎRȘITE**, căci toate căile Lui sînt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat” Deuteronomul 32,4.

„**CĂILE LUI DUMNEZEU SÎNT DESĂVÎRȘITE**, Cuvîntul Domnului este încercat El este un scut pentru toți cei ce se alungă la El” Psalmul 18,30.

„**LEGA DOMNULUI ESTE DESĂVÎRȘITĂ**, și înviorcăz sufletul, mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor” Psalmul 19,7.

De fiecare dată, aceste texte descoperă faptul că lucrările, actele lui Dumnezeu săvîrșite în vederea mintuirii, cum și instrucțiunile, sfaturile date poporului Israel, poporul legămîntului Său, sînt perfecte, desăvîrșite; lucrarea lui Dumnezeu, căile Lui, Legea sau Tora Sa (totalitatea învățăturilor divine), toate sînt perfecte pentru Israel. Dumnezeu a stabilit o legătură perfectă și unică cu poporul Său ales, prin Isaia, El chiar i-a provocat, adresîndu-le întrebarea: „Ce așa mai fi putut face vîie Mele, și nu i-am făcut?” Isaia 5,4.

Dumnezeu a eliberat pe Israel din casa robiei — Egiptul — prin judecățile celor zece plăgi, sîcarea miraculoasă a Mării Roșii, cum și nimicirea completă a persecutorilor egipteni — o răscumpărare desăvîrșită. El i-a condus timp de patruzeci de ani în pustie, în drumul lor spre Canaan, dîndu-le mană din ceruri și făcînd să curgă apă din stîncă — o călăuzire perfectă; îngrijindu-Se de tot ceea ce le era necesar. Hainele lor nu s-au uzat și picioarele lor nu s-au umflat în tot timpul acestor patruzeci de ani — o desăvîrșită grijă. Deuteronomul 8,4.

La Sinai, Răscumpărătorul divin a dat poporului Său răscumpărare legămîntul Său cel Sfînt, constînd

in Cele Zece Porunci, serviciile de la Sanctuar cu lucrarea harului iertător. Interrelațiile acestea dinamice ale marii Legi moral-religioasă și harul ispășitor manifestat în serviciile de la Sanctuar au adus înclinătorului reînvierea sufletului și bucuria inimii. În Sanctuar însuși Dumnezeu își descoperă prezența Sa, luminând astfel în mijlocul poporului Său, transformând pe adevărații închinători prin puterea Sa minunată. „Așa Te priveșcă ea pe Tine în locașul cel sfânt, ca să-ți văd puterea și să-ți vadă” Psalmul 63,2. Aceasta este perfecțiunea Fetei Lui IAHVEH. „Legea Domnului este de-ăvîrșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor”. Psalmul 119,7.

Vechiul Testament nu este interesat în încercarea de a explica cum este Dumnezeu perfect în Sine. Lucrul acesta n-ar fi de nici un real folos pentru om. Perfecțiunea lui Dumnezeu este proclamată în mod entatic, ca fiind iubirea Lui răscumpărătoare și neprăhănită cea sfântă pentru Israel. El este de-ăvîrșit în aceea că El este un Dumnezeu credincios, în care te poți încrede și care îți împlinește cu credincioșie făgăduințele Sale minuitoare, reînviind sufletul și înviind pe cei simpli.

Cît de diferit este tabloul lui Dumnezeu din Vechiul Testament, de conceptul pur filozofic cu privire la Dumnezeu. Dumnezeul lui Aristotel, de exemplu, este produsul ingenioasei lui gândiri, piesa care încununază sistemul său logic de filozofie. Dumnezeul său este ideea necesară, dar abstractă a unei gândiri pure. Gîndirea în sine, în nuditatea ei, desprinsă deci de orice sentiment și afecțiune. Orice manifestare emoțională era privită de Aristotel ca tulburînd, degenerînd gîndirea perfectă, pură. Dumnezeul său era o imagine creată după concepțiile cele mai înalte ale omului: un Dumnezeu fără iubire, fără să interviadă în istoria oamenilor, care nu reacționează la nimic, în afara lui.

Mărturia lui Pavel cu privire la Dumnezeu, ca un Creator — Răscumpărător dinamic, care vorbește și reacționează ne dă un tablou al lui Dumnezeu cu totul diferit. Vorbînd despre zeii și dumnezeii neamurilor, reține că erau creații lăchiplute ale oamenilor, modelați după chipul și asemănarea lor, cu pasiunile și viciele celor ce i-au zămislit. Dumnezeul lui Israel este Creatorul tuturor celor văzute și nevăzute, inclusiv al omului și prin lucrarea de răscumpărare, El Dumnezeu lucrează la readucerea lor la perfecțiunea inițială. Acest Dumnezeu se deosebește radical de toți zeii, de toate concepțiile privitoare la Dumnezeu, a neamurilor contemporane cu poporul Israel. În timp ce fiecare națiune antică

și avea panteonul ei, în care erau expuși o pluralitate de zei, mai mici și mai mari, mai perfecți sau mai imorali, zeii și zețele cu pasiunile și viciele lor, reprezentați prin statui, chipuri cioplite, Dumnezeu lui Israel a interzis în mod categoric facerea oricărei reprezentări a chipului Său, facerea oricărui chip cioplit. Exodul 20,1. El a depășit orice concept omeneșc cu referire la Dumnezeu, rămîind Dumnezeu Cel Adevărat și Atoipuleme. Tabernaculul său sanctuarul lui Israel nu conținea nici o imagine a lui Dumnezeu — IAHVEH. Împăratul Solomon măturînd în rugămintea pe care a înălțat-o cu ocazia inaugurării magnificului său templu: „Dar ce! va locui oare un adevărat Dumnezeu pe pămînt? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă; eu cît mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu!” 1 Regi 8,27.

Proorocul Isaia a încercat să treacă pe Israel la o nouă viziune a lui Iahveh, a măiestriei și a conducerii Sale superioare, a întînd spre stelele nenumărate ale cerului și mersul lor ordonat. „Cu cine Ma veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu ei?” zice Cel sfînt. Isaia 40,25.

Dumnezeu S-a descoperit lui Isaia în sfințenia Lui incomparabilă, o experiență care nu poate fi decît tratată și de aceea nu se poate aia prin simpla gîndire omenească. Isaia a experimentat realitatea covârșitoare a sfințirii, atunci cînd i-a fost dată o viziune a Duhului Sfînt în slava Sa cerească și cînd a auzit pe serafimi cîntînd cu respect: „Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul oștirilor! Tot pămîntul este din de mărirea Lui”. Isaia 6,3.

Întîlnirea personală cu Dumnezeu a făcut pe Isaia să-și dea seama imediat de starea lui de păcătoșenie, făcîndu-l să exclame: „Vai de mine! Sînt pierdut căci eu sînt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe împăratul, Domnul oștirilor.” Isaia 6,5.

Această descoperire dramatică a sfințeniei lui Dumnezeu a dat nobilului profet o nouă înțelegere de sine, descoperirea totală lui nevredniciei, în contrast cu puritatea curăției. Și totuși, această experiență n-a fost sfîrșitul căilor și posibilităților lui Dumnezeu. Domnul a hotărît să dea profetului pocăit harul Său minuitoare, din Sanctuarul ceresc: „Iată.. nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit”. Isaia 6,7.

Cît de viu, de strălucitor ne învață această relatare că iubirea lui Dumnezeu este o iubire sfîntă, care în același timp iubește pe păcătoș și urăște păcatul. Păcatul — acest misterios duh al neascuțării și independenței față de Dumnezeu este incompatibil cu Dumnezeu. În mod unanim profeții au proclamat fap-

tul că Dumnezeu va judeca lumea și în mod deosebit pe poporul Său cu dreptate.

„Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pămîntului; de aceea vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre.” Amos 3,2.

„Dar Domnul oștirilor va fi înălțat prin judecată, și Dumnezeu cel sfînt va fi sfințit prin dreptate” Isaia 5,16.

Și totuși, chiar atunci cînd Yahveh, cînd ochii Lui „sînt așa de curați că nu pot să vadă răul” (Habacuc 1,13), perfecțiunea, desăvîrșirea lui Dumnezeu este aceea care mintuiește, prin harul Său, așa cum spune proorocul Osea:

„Cum să te dau Efraim? Cum să te predau Israele? Cum să-ți iac ca Admei? Cum să te fac ca Iebomai? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă ce inimă? Nu voi lucra după minia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Eiram; Căci Eu sînt Dumnezeu, nu om! Eu sînt Sfîntul în mijlocul tău, și nu voi veni să prapădesc.” Osea 11,8—9.

Astfel, perfecțiunea lui Dumnezeu este descoperită în sfințenie, iubire și neprihănire, în realitatea concretă a istoriei poporului Israel. Perfecțiunea lui Dumnezeu este astfel o perfecțiune activă, o perfecțiune în acțiune în lumea aceasta, urmărind mintuirea omului. Aceasta înseamnă voința totală, neîmpărțită și dedicare Lui în scopul mîntuirii omului și al sfințirii lui într-o sfințită părtășie. Nu este de mirare că inspiratul profet a trezit, a determinat poporul Israel să preamărească un asemenea Dumnezeu minunat, ca ei să caute țaria și prezența Lui și să vestească cu bucurie faptele Lui cele minunate printre popoare, așa ca toți să I se închine:

„Lăudați pe Domnul;

Chemăți numele Lui!

Faceți cunoscut printre popoare, isprăvile Lui.

Cîntați, cîntați, în cinstea Lui!

Vorbiți despre toate minunile Lui!

Tăliți-vă cu numele Lui cel sfînt!

Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!

Alergați la Domnul,

și la sprijinul Lui,

Cautați necurmat fața Lui.

Aduceți-vă aminte

de semnele minunate

pe care le-a făcut,

de minunile și de judecățile

roștite de gura Lui,

sămîntă a robului Său Avraam,

copii ai lui Iacob, aleșii Săi!

Ps. 105, 1—6

Este foarte important a nota faptul că Moise folosește termenul „drepte” sau „desăvîrșit” (saddig) și „drepți” (yăshâr) ca fiind virtuale sinonime ale desăvîrșirii lui Dumnezeu, Deut. 32,4. Mult mai categoric, faptele, acțiunile minuitoare ale lui Yahveh, în favoarea poporului Israel, după ieșirea lui din Egipt, sînt numite „neprihănite”

(sidqot) sau faptele neprihănite ale lui Yahweh, sau binefacerile Domnului cum sună traducerea noastră: Mica 6,5; Judecători 5,11. Alte traduceri folosesc expresia „lucrările mintuirii” sau „triumful Domnului”. Asemenea traduceri sînt mai mult o interpretare, ascunzînd sau lăsînd nedescoperit importantul concept ebraic al neprihănirii lui Dumnezeu, ca un act al mintuirii prin harul lui Dumnezeu, prin credincioșia față de legămîntul Său făcut cu Israel. Este adevărat că neprihănirea lui Dumnezeu poate însemna de asemenea dreptatea lui Dumnezeu, ca un act de distrugere sau ca plată a păcatului. Dar aceste concepte nu sînt contradictorii. Actul neprihănirii mintuitoare este totdeauna adus la îndeplinire în folosul popoului credincios al legămîntului: actul distrugerii sau neprihănirii ce pedepsește pe vrăjmașii lui Israel, care amenințau poporul legămîntului și împiedecau ca legămîntul să fie împlinit de către Israel.

De aceea, israeliții cei pioși, în timp de nenorocire și oprimare invocau neprihănirea lui Dumnezeu, ca mijloc de salvare și eliberare. Psalmul 31,1; 35,24; 71,2. Dumnezeu asigură poporul legămîntului care a fost muștrat aspru, că El îl va întări, îl va ajuta și îi va susține cu dreptă neprihănirii Sale Isaia 41,10; 45,8. În acest fel, Dumnezeu este drept atunci cînd El răvarsă harul și mila Sa. El nu este în narte neprihănit și drept și în narte plin de har. Nu! Ci El este în mod desăvîrșit drept și plin de miță.

Legătura dintre sfîntenie, neprihănire, credincioșie, iubire nezdruncinată și perfecțiune mare deci sînt foarte intimă. Putem spune că perfecțiunea lui Dumnezeu în Vechiul Testament era sinonimă cu calea Sa, sau descoperirea sfînteniei, neprihănirii și iubirii Sale, plină de credincioșie, sînt perfecte, desăvîrșite. Si omul este chemat să urmeze această perfecțiune și s-o manifeste în umblarea lui cu Creatorul său și cu Dumnezeul legămîntului său.

A fi creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu implică și obligația de a-I urma, de a reflecta chipul și caracterul Său în viața de fiecare zi. Astfel, Sfînta Scriptură ne vorbește despre neprihănirea lui Noe, Abraam, Iov și a tuturor adevăraților israeliți.

„Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui; Noe umbla cu Dumnezeu.” Geneza 6,9.

„Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sînt Dumnezeul Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană” Geneza 17,1. Vezi și Geneza 26,5.

continuare în pag. 17-a

LUCRAREA CREDINȚEI

Cu aproximativ 900 de ani înainte de Domnul Hristos, o copilă din poporul Israel a fost luată roabă de sirieni (2 Imp. 5,1-16). Siria fusese în război cu Israel și nenorocirea se abătuse asupra lui Israel din cauza îndepărtării lor de Dumnezeu. Ahab a murit în lupta lui împotriva lui Benhadad împăratul Siriei și întimplarea redă în textele de mai sus a avut loc pe timpul lui Ioram, fiul lui Ahab.

Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, era un om „cu mare vază”, un om „tare și viteaz”, dar... suferea de lepră. În casa acestui demnitar „lepros” a ajuns această fetiță smulsă familiei și patriei sale de una din celele armatei siriene trimise pentru a țesu așezările poporului ales. Si această nevinovată „madă de război” a ajuns în familia lui Naaman, ca fată în casă și ajutor soției comandantului.

Dumnezeu n-a mai dat izbîndă lui Israel ci a înăduit ca dusmanii săi să cîștige biruința în lupta cu oștirea lui Israel și a îngăduit — de asemenea — ca ea să aîngă în robie. Căile Celui Prea Înalt sînt deosebite de ale fiilor oamenilor; adesea sînt și neînțelese.

Departate de familie, singură, sclavă — în țară străină, ca a rămas totuși credincioasă Dumnezeuului părinților ei și după pterea și micșeperea ei, slujea, cu credincioșie în casa mai marelei oștirii vrăjmașe, cu un adevărat atașament creștinesc. Deși fata putea considera boala lui Naaman ca o pedeapsă din partea lui Dumnezeu pentru nenorocirile aduse poporului ei, ea totuși a înălțat pe adevăratul Dumnezeu și pe prorocul Său, eliberată fiind de ură și răzburare, manifestînd iubire față de vrăjmașul său și o încredere deplină în Cel Atotputernic.

Păstrînd încă vie în amintirea sa lucrările lui Elisei, în ea se trezi încredințarea că Elisei, omul lui Dumnezeu ar putea tămădui pe Naaman de lepra lui și spuse stăpînei ei, soția lui Naaman, că prorocul l-ar putea tămădui de lepra lui.

Atunci ca și astăzi lepra era considerată ca o boală nevindecabilă, dar copiii lui Dumnezeu învățaseră că la Dumnezeu nimic nu este imposibil. Fetița vorbea despre o putere ce se afla dincolo de capacitatea de înfăptuire a omului.

În această experiență, s-a petrecut un adevărat transfer de credință: de la părinți, la fetița lor, apoi la soția lui Naaman. La Naaman și în final la Benhadad, împăratul Siriei. Este adevărat de intensități și nuanțe diferite și a-

ceastă, în ciuda faptului că zeii sirieni fusese — se pare — mult mai decît Iehova lui Israel. Credința poate zămislî credință.

Surprinzător încă dar și trist în același timp, rămîne faptul că împăratul lui Israel n-a putut să vadă în cererea de vindecare a lui Naaman, decît partea întunecată a problemei. El nu se considera un instrument divin. Dimpotrivă el aprecia că cererea a fost făcută nu pentru că cei ce o făceau se încredeau în Dumnezeul lui Israel, ci numai ca un pretext pentru un nou război. Ioram nu se gîndea la Dumnezeu, și nici la Elisei, ci numai la sine.

Elisei, dimpotrivă, a ieșit în întâmpinarea cazului spre a se ști, că „este un proroc în Israel”, deși Israel fusese înfrînt cu toată prezența prorocului în mijlocul lui, dar nu din cauza acestuia, nici a neputinței lui Iehova, ci din cauza neascultării și îndepărtării de Dumnezeu.

Puși față în față, tabloul este edificator. Împăratul lui Israel, dezorientat și disperat, Elisei prorocul, plin de încredere.

În ceasul dificil al descurajării, Dumnezeu era doritor să arate că de binevoitor este El față de copiii Săi slabi de pe pămînt. Dumnezeu dorea de asemenea să arate că în casa copiilor Săi, chiar dacă sînt slabi, pot găsi tîmăduire cei în nevoie.

Credința lui Naaman, încercată prin încrederea pe care el trebuia s-o acorde Cuvîntului și nu leacurilor sau unor practici și formule religioase, a fost totuși susținută de slujitorii și însoțitorii săi. În final, Naaman renunță la închipuirile minții sale, și se încredință cerinței divine, ușor de realizat. El ascultă „Cuvîntul omului lui Dumnezeu”.

Nu mai pe căile lui Dumnezeu se găsesc binecuvîntările divine. Mintuitorul a făcut odată o referire la aceasta atunci cînd spunea: „Mulți leproși erau în Israel... și totuși niciunul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman, sirianul”. De ce? Ei au îngrădit pe Dumnezeu în lucrarea Lui.

Vegnicia va statornici rezultatele atitudinii și mărturiei acestei fetițe avute de-a lungul veacurilor în legătură cu frumoasa ei experiență.

Pastor
V. D. Cojea
Conferința București

Scopul unei viețuiri sănătoase

După cum am subliniat în articolul precedent o viețuire sănătoasă printr-o reformă sanitară nu reprezintă decît o reluare mai extinsă a principiilor biblice de viețuire. Ele au fost date Bisericii Advente odată cu celelalte mari adevăruri spirituale. În 1849, E. G. White scria: „Poziția noastră este foarte clară. Noi știm că avem adevărul”. (Scrisoare din martie 1849). În anul 1848, sora White primește primele sfaturi cu privire la fumat, la ceai și la cafea. În 1854, despre curățenie, alimente prea bogate și delicațese: la 6 iunie 1863, instrucțiuni cuprinzătoare cu privire la principiile de bază ale unei viețuiri sănătoase, la numai 15 zile de la organizarea Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea în ziua de 21 mai 1863. De aci se poate vedea importanța pe care o prezintă această solie pentru noi.

Fr. M. Wilcox, în cartea sa „Evanghelia sănătății”, scrie următoarele: „Evanghelia sănătății este largă și cuprinzătoare. Ce cuprinde ea? Ea cuprinde toate cîte servesc la dezvoltarea, păstrarea și folosirea nuterilor corporale și mintale. Ea se ocupă deci cu hrana pe care o mîncăm, cu aerul pe care-l respirăm, cu apa pe care o bem, cu hainele pe care le îmbrăcăm, cu casele în care locuim, cu timpul cît dormim, cît muncim, cît ne recreem și ne destindem, cu încordarea ocupațiilor, cu curățenia personală, a locuinței și a mediului în care trăim, cu tratarea și îngrijirea rațională în caz de boală și cu toate cîte contribuie la dezvoltarea, la buna întreținere și folosire a corpului așa de minunat clădit, pe care

l-a dat bunul Dumnezeu copiilor Săi”. Tot el formulează următoarea declarație de principii:

1. Evanghelia sănătății se ocupă cu controlul și cu stăpînirea apetitului și a tuturor poftelor și pasiunilor. Ea ne învață controlul și stăpînirea de sine, iar nu cedarea la pofte. Numai adevărul creștin care are permanentă și strînsă legătură cu Domnul, numai El poate trăi după acest ideal; căci omul singur nu poate stăpîni cugetele și pornirile firești. Numai prin puterea Domnului Hristos poate omul să-și stăpînească apetitul pervertit și să-și aducă în armonie cu idealul dumnezeesc poftele și pornirile sale firești și nesfințite.

2. Evanghelia sănătății, are un cuvînt de spus în legătură cu folosirea băuturilor alcoolice de orice fel, cu folosirea narcoticelor, cu întrebuintarea ca hrană a cărnii cu excepția cazurilor de absolută nevoie. Ea recomandă abținerea de a folosi ca băutură ceaiul și cafeaua cum și evitarea folosirii condimentelor și a oricărui fel de excitante. Nu toate cele enumerate mai sus, fac rău în aceeași măsură. Așa de exemplu, pe cel care folosește ceaiul, cafeaua și condimentele sau alte excitante, nu-l vom pune la un loc cu bețivul; dar trebuie totuși să se recunoască de toți, că folosirea acestora pregătește terenul și calea pentru folosirea mai tîrziu și a băuturilor alcoolice. Nici una din cele enumerate mai sus nu posedă valoare nutritivă. Efectul lor este excitant, ațîțător sau narcotizant și amețitor, și slăbesc iar nu întăresc organismul fizic. Ele nu trebuie să fie pe masa și în folosința nici a unui creștin credincios.

3. Evanghelia sănătății, se ocupă cu folosirea alimentelor bune și hrănitoare care cuprind elementele nutritive necesare în măsura și în proporția cuvenită. Trebuie pusă stăruință specială și asupra alegerii alimentelor.

4. Deși folosirea cărnii nu este de comparat cu folosirea alcoolului, a tutunului, a ceaiului și a cafelei, pentru că, car-

nea cuprinde și elemente hrănitoare, mîncarea de carne nu constituie un păcat și este numai o problemă de sănătate în condițiile de înmulțire a bolilor, totuși carnea nu este elementul cel mai bun. În țirgurile și pe piețele noastre se poate găsi astăzi o suficientă cantitate de alimente mai bune — așa încît să nu fie nevoie, în condiții normale, de a se recurge la carne.

5. Evanghelia sănătății, ne mai învață reducerea folosirii zahărului și a prăjiturilor. Cineva poate părăsi folosirea cărnii și totuși să rămînă departe de idealul reformei sanitare adevărate, dacă se dedă la folosirea necumpătată a zahărului, a prăjiturilor și a diferitelor dulciuri. Acestea pot să-i facă chiar mai rău decît folosirea moderată a cărnii.

6. Alegerea alimentelor cuvenite nu este suficientă prin ea însăși. Evanghelia sănătății ne învață nu numai simplitatea și variația în cantitatea de hrană mîncată, ci și corecta combinare a alimentelor și buna lor pregătire. Multe alimente hrănitoare sînt cu totul sărăcite de puterea lor nutritivă din cauza unei greșite gătiri și fierberii. Gătirea alimentelor nu numai că trebuie să asigure celui ce le consumă, cea mai mare cantitate de hrană din acele alimente, dar trebuie să prezinte mîncărurile, într-o formă cît mai atrăgătoare pentru gust, ca să provoace pofta de mîncare, pen-

tru că de obicei, o bună digestie depinde de un bun apetit.

7. Evanghelia sănătății cuprinde, de asemenea, cele în legătură cu potrivita îmbrăcarea a corpului spre a-i asigura căldura, protecția, simplitatea și modestia.

8. Mișcarea este viață. Munca și exercițiile bine proporționate și folosite sînt necesare zilnic fiecărui om, bărbat, femeie și copil. Îndeosebi, exercițiul și mișcarea sînt necesare celor cu ocupații sedentare. Agricultorul, tîmplarul, fierarul și alții care se ocupă cu lucrări manuale, fac destul exercițiu fizic cu ocazia îndeplinirii muncii lor. Nu tot așa este cu cei care au ocupații sedentare. Scriitorii de prin birouri, contabilii, elevii și studenții din școli au nevoie ca munca puterilor intelectuale să fie echilibrată prin exerciții ale mușchilor corpului lor; iar aceste exerciții fizice vor contribui la o mai mare eficacitate a muncii creierului.

9. Evanghelia sănătății nu numai că interzice întrebuintarea drogurilor și a medicamentelor otrăvitoare, ci învață totodată pe oameni aplicarea principiilor unui tratament rațional prin folosirea apei, a aerului, a hranei și a alimentelor convenite; a electricității, a masajului și a altor mijloace de stimulare și vindecare a corpului. Aceste remedii naturale și raționale pot fi folosite drept și aplicate după cuviință, numai dacă ajungem să cunoaștem lucrarea și funcționarea minunată a corpului pe care ni l-a dat bunul Dumnezeu. Trebuie deci să cunoaștem și să înțelegem principiile de bază ale fiziologiei și ale igienei.

10. Evanghelia sănătății cuprinde și cele privitoare la stricta curățenie a persoanei noastre și a tot ce este în jurul nostru. Corpul nostru trebuie să-l ținem curat pe dinafară și pe dinăuntru; locuința trebuie s-o ținem curată și bine orînduită; la fel și cele în legătură cu viața și ocupația noastră. Prin apa lăsată de Dumnezeu cu abundență peste tot pămîntul, prin binefăcătoarele raze de soare cît și prin

aerul liber din atmosferă, Dumnezeu ne-a pus la îndemînă mijloace pentru întreținerea curățeniei necesare.

11. Nu este de ajuns să mîncăm în mod convenit, sau să muncim și să facem exercițiile necesare, ci trebuie să ne asigurăm și ore potrivite și suficiente pentru somn și pentru destindere și recreere, pentru călire și refacere. În veacul cel afit de intens de azi, sînt mulți care nu-și iau timo suficient și pentru repaus. Creștinul credincios, îndeosebi în aceste zile de mari primejdii, trebuie să-și ia timp suficient nu numai pentru somn și pentru repaus, ci și pentru rugăciune și meditație. În repausul fizic și spiritual, omul găsește refugiu de lumea și zgomotul ei cu luptele și frămîntările din jurul lui.

12. Unul din mijloacele cele mai importante puse de Dumnezeu la dispoziția noastră pentru asigurarea sănătății, este aerul pe care-l respirăm; iar noi să luăm din el cu abundență — aer curat proaspăt și dătător de viață. În acest scop trebuie să facem ca bisericile, școlile, casele de locuit și mai ales camerele de dormit să fie suficient aerisite printr-o bună ventilație.

Toate acestea și încă multe altele sînt cuprinse în Evanghelia Sănătății. Noi trebuie să bazăm învățătura noastră pe învățăturile Bibliei și ale Spiritului Profetiei. Vom găsi însă că învățăturile științei confirmă pe acelea ale revelației dumnezeiești.

„Reforma sanitară este bazată pe principii largi și mult cuprinzătoare iar noi nu trebuie să o micșorăm prin vederi și practici strîmte. Nimeni nu trebuie să-și permită a face opoziție sau a lua în ris reforma sanitară și nici să nu caute a plăcea altora sau a influența pe alții ca să se abată de la adevăratele principii, ori să-i facă să le privească cu ușurință. Cei conduși de principii să fie fermi și hotărîți în atitudinea lor pentru cele drepte; totuși în cercul semenilor lor să dovedească un spirit creștinesc, generos și o adevărată moderație“. (D.V./324).

Efectele viețuirii sănătoase.

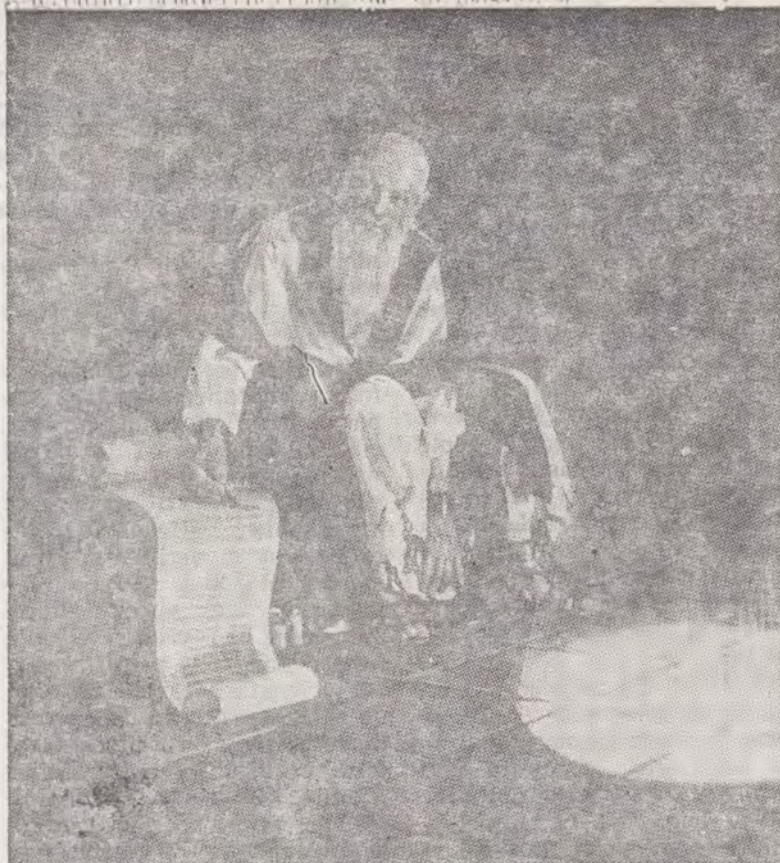
„El a zis: 'Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeu tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sînt Domnul care te vindec'. Exod 15, 26.

Ca orice idee sau teorie, reforma sanitară trebuie să suporte proba timpului. Au trecut mai bine de o sută de ani de cînd ne-au fost date sfaturile inspirate cu privire la acest subiect, astfel încît rezultatele pot fi verificate prin metode obiective. Nu ne propunem în acest succint studiu să trecem în revistă felul cum fiecare principiu a fost verificat și confirmat rînd pe rînd de către cercetările de nutriție modernă sau să dovedim caracterul prioritar al îndrumărilor primite prin serva Domnului. Ne vom referi doar pe scurt la studiul efectuat de niște cercetători asupra unui esanțion de 50.000 de persoane privind sănătatea, morbiditatea, mortalitatea și longevitatea, comparate cu aceiași parametri înregistrați pe ansamblul populației din aceeași regiune. S-au avut în vedere deci, persoane care trăiesc în același mediu, cu același nivel economic-social și educativ, deosebirea dintre ei fiind doar aceea că unii și-au ordonat viața după principiile de viațuire ale Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea așa cum sînt precizate prin sfaturile reformei sanitare iar ceilalți nu.

În perioada anilor 1958—1965 (8 ani) au fost urmărite și înregistrate toate decesele după cauza de mortalitate. Au fost apoi grupate după felul bolii care a provocat decesul, vîrsta, sex, etc. și cifrele obținute au fost apoi comparate cu aceiași indici oferiți de statisticile oficiale pentru întreaga populație din regiune. Socotindu-se cifrele oficiale generale ca fiind 100% au fost stabilite următoarele rezultate:

continuare în pag. 13-a

epistola

Țapul pentru Azazel

Cînd la ușa cortului întâlnirii sorții erau aruncați pentru cei doi țapi, un sorț era pentru Domnul și altul pentru Azazel, Lev. 16, 8.

Unii consideră că ambii țapi sînt un simbol al Domnului Hristos, reprezentînd cele două faze ale lucrării Sale de ispășire. Alții însă cred că ei reprezintă două forțe opuse, și anume: „Domnul Hristos” și „Azazel”, sau Satana. Unii teologi consideră că Azazel este un spirit supraomnesc, un spirit rău; alții socotesc că expresia înseamnă: „Cel ce îndepărtează” manifestîndu-se printr-o serie de acțiuni. Avînd în vedere însă că unul dintre țapi era pentru Domnul Hristos deci o persoană, este numai drept să considerăm că și celălalt țap trebuia să fie tot pentru o persoană. Mai mult, chiar, avînd în vedere că cei doi țapi sînt în opoziție unul față de celălalt, cel mai sănătos punct de vedere este acela care înfățișează pe Azazel ca fiind opus Domnului Hristos. Deci Azazel nu poate fi altul decît... Satana.

În timp ce credem că greutatea dovezilor este în favoarea concepției care-l înfățișează pe Azazel ca fiind un spirit rău, sînt și unele puncte slabe în această susținere, pe care ar trebui să le luăm în considerație. Cea mai puternică dintre acestea este declarația ce spune că: „țapul care a ieșit la sorți pentru

Azazel să fie pus viu înaintea Domnului ca să slujească pentru facerea ispășirii și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel”. Lev. 16, 10. Dacă Azazel reprezintă deci pe Satana, atunci cum este posibil ca „să slujească pentru facerea ispășirii?”

Considerăm că analiza lucrării pe care acest țap o face, ne dă și soluția problemei.

Țapul de trimis, care a ieșit la sorți, era adus atenției publice cu ocazia zilei de Ispășire, dar numai după ce lucrarea de reconciliere se încheia. După ce Aron isprăvea „de făcut ispășirea pentru sfîntul locas, pentru cortul întâlnirii și pentru altar, să aducă țapul cel viu. Aaron să-și pună amîndouă minile pe capul țapului celui viu și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; și le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie, printr-un om care va avea însărcinarea aceasta. Țapul acela va duce asupra lui toate fărădelegile lor într-un pămînt pustiu; în pustie să-l dea drumul”. Lev. 16, 20—22.

Preotul terminase serviciul de împăcare; sanctuarul și altarul fuseseră curățite; ispășirea fusese încheiată; se terminase, de asemenea, lucrarea de curățire, după care, și nu mai înainte, țapul apărea într-un rol deosebit. În acest fel, țapul de trimis nu avea nici o parte în lucrarea ispășirii care se săvîrșise

deja cu singele țapului pentru Domnul. Lucrarea aceasta a ispășirii era încheiată.

Se obiectează totuși că intrucît nelegiuirile copiilor lui Israel erau puse asupra capului țapului de trimis, argumentarea de mai sus n-ar mai corespunde. Textul în discuție sună astfel: „Aaron să... mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; și le pună pe capul țapului, apoi să-l izgonească în pustie”. Lev. 16, 21.

Să analizăm acest text: Majoritatea păcatelor admit că există o împărțire a responsabilității. Adesea persoana care a păcătuit este cea mai blamată pentru păcatul său, deși nu totdeauna lucrurile stau astfel. Unii au o mai mare vină făcînd pe alții să păcătuiască, decît decît ar păcătui ei. De exemplu, cel care învață pe un copil să fure, nu poate scăpa de responsabilitate spunînd că el nu fură. Părinții care dau greș în a imprima în viața și caracterul copiilor lor principiile cele drepte, este numai drept ca într-o zi să dea socoteala de lucrul acesta. Și astfel ar trebui să fie lucrurile. Căci cu excepția cazului lui Satana, responsabilitatea răspunderii pentru păcat nu aparține numai unei singure persoane.

Faptul acesta ne determină a analiza păcatele ce stau în dreptul lui Satana, pentru care El este vinovat, deci am putea vorbi de păcatele pe care le poartă el, cum și de păcatele ce de bună voie au fost luate de către Domnul Hristos. Nu trebuie să uităm totuși, că de drept numai Domnul Hristos este Acela care poartă păcatele printr-o înosărire înlocuitoare, pentru cel păcătoș. Oamenii și Satana suportă consecințele păcatului după principiul, faptă... răsplată!

Faptul că Satana trebuie să suporte consecințele atitudinii sale, ale păcatului său, este axiomatic, El de la început este un ucigas și generator, izvor al păcatului. Dacă totuși păcatul trebuie să fie pedepsit, atunci Satana nu poate scăpa nepedepsit. Responsabilitatea sa depășește răspunderea pentru propriile sale păcate și el va da socoteală și pentru faptul că a făcut pe alții să păcătuiască. Pentru că a adus la existență păcatul și a făcut pe oameni să păcătuiască. Faptul acesta este valabil în dreptul tuturor păcatelor, indiferent cine le-a săvîrșit. El este răspunzător pentru păcatele inuzurilor care au căzut și este răspunzător pentru păcatele tuturor oamenilor. Nu există nici un păcat,

către evrei

Indiferent unde a fost el comis, în ceruri sau pe pământ, pentru care el să nu fie vinovat, prin faptul că el este autorul păcatului, cum și prin faptul că el duce pe oameni în păcat. Indiferent dacă păcatul este comis de un sfânt sau de un păcătos, un lucru este sigur și anume, acela că Satana este instigatorul la păcat. Aceasta nu înseamnă că ingerii care au păcătuțit nu vor avea să suporte consecințele actului lor deliberat și nici nu trebuie interpretat că oamenii care păcătuțesc nu sînt răspunzători pentru păcatele lor și, ca urmare vor suferi consecințele. Este numai sfînt și drept ca fiecare păcătos să suporte consecințele. De aceea, Satana nu poartă — și deci nu va suporta consecințele, pedeapsa, pentru partea de vinovăție a păcatului ce revine celui în cauză care este deci contribuția lui și numai a lui pentru păcatele săvîrșite. Este numai drept ca el să suporte consecințele păcatului lor. Dar păcatul pentru care va fi făcut Satana răspunzător, este acea lucrare rea de a-i ispiți, de a-i duce pe oameni în păcat, determinîndu-l să păcătuțiască, ademenindu-l la păcat. Aceasta este partea lui Satana din păcatele comise de toți oamenii de pe pământ și care va fi pusă asupra lui, suportînd consecințele faptelor sale.

Acest principiu al împreunei responsabilități este ilustrat în păcatul primilor noștri părinți. Satana i-a ispițit și ei s-au lăsat ademeniți și au căzut pradă ispitei. Datorită părții pe care a avut-o Satana în păcătuțirea lui Adam și Eva, șarpele a fost blestemat: pentru păcatul lor. Adam și Eva au fost izgoniți din grădina Edenului Dumnezeu n-a considerat pe primii noștri părinți ca fiind singurii responsabili pentru păcatul lor, dar nici nu i-a scuzat. Satana era vinovat: dar în același timp și Adam și Eva și ei au fost vinovați. N-a existat nici o circumstanță atenuantă. Toti au fost vinovați și toti trebuie să suporte consecințele vinovăției lor, fiecare însă după faptele lor. Acest principiu al împreunei responsabilități, care ilustrează atitudinea lui Dumnezeu față de primul păcat, este încă valabil, încă mai acționează valabil. El este statuat de Dumnezeu și justetea lui găsește răspuns în simțămîntul de dreptate al omului.

Cum Satana este primul și principalul răspunzător pentru păcatele tuturor, este numai drept ca în final, la încheierea tuturor lucrurilor, vinovăția aceasta să fie toa-

tă — așezată asupra sa și în consecință, să suporte pedeapsa ce i se cuvine. Dar această pedeapsă nu este ispășitoare; ea nu este substituită vinovăției și pedepsei cuvenite păcătosului, nu este expiatoare, decît — poate numai în sensul în care un criminal ispășește vinovăția sa atîrînd în ștreang. El nu face altceva decît să suferă pentru păcatele sale, cum și pentru influența sa care a făcut și pe ceilalți să păcătuțiască.

Principiul împreunei responsabilități este valabil în cazul tuturor păcatelor, cu excepția păcatelor personale ale lui, Satana. Ori de cîte ori spune o minciună, „vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii“. Ioan 8. 44. Poate să existe și oameni care să fie decăzuți atît de jos, încît să nu mai aibă nevoie să fie ispițiți la păcat. Dar chiar și în acest caz, Satana are totuși partea lui de vinovăție, pentru că el a fost acela care a pus în mișcare pe păcătos să coboare mai jos și tot mai jos pe panta decăderii. El este vinovat și ca atare va trebui să dea socoteală pentru cei mai decăzuți dintre păcătoși, ca și pentru cei mai „respectabili“ dintre ei.

Vinovăția lui Satana este în mod deosebit mai detestabilă mai perfidă în cazul celor ce mărturisesc a fi creștini. Nici un credincios nu dorește să păcătuțiască. Nimeni dintre cei ce se închină în sinceritate și în temere de Dumnezeu, nu vrea să păcătuțiască, nu face lucrul acesta în mod deliberat. El detestă păcatul. Dar Satana îl ispitește mereu, fără odihnă. Cel atecat, ispițit, poate rezista de o mie de ori ispitei și tot de o mie de ori Satana revine cu ispitele sale. În cele din urmă, cum se întîmplă adesea, omul cedează și păcătuțiește. Dar se trezește imediat și îi pare rău de ceea ce a făcut și se pocăiește; cere iertare. Păcatul său a fost înscris în cărțile din ceruri. Acum însă, în dreptul vinovăției sale se scrie IERTAT. Omul este fericit. El este iertat. El a așezat (a aruncat) păcatele sale asupra Domnului Hristos, Marele Purtător de păcate, care în mod binevoitor le ia asupra Sa și plătește pedeapsa vinei pentru săvîrșirea lor, suferind pedeapsa ce se dă celui păcătos.

Apoi vine judecata finală. Păcatul este șters. Raportul din ceruri al celui în cauză este curățit, șters. Dar ce se face oare cu partea de vină a lui Satana în determinarea celui în cauză să păcătuțiască? Pentru partea aceasta s-a făcut oare ispășire? Desigur că nu! Deci Sa-

tana trebuie să suferă pedeapsa pentru ceea ce stă în dreptul său în făptuirea păcatului.

Unii, în mod greșit, au tras concluzia cum că dacă păcatele poporului Israel sînt în cele din urmă așezate asupra lui Satana, cu siguranță că el trebuie să are un anumit rol în lucrarea de ispășire. Este o mare greșală a gîndi astfel. Satana nu are și nu poate avea nici un rol în lucrarea ispășitoare pentru cei păcătoși; sfinții nu sînt în nici un fel îndatorați cumva lui Satana pentru sfințirea și mîntuirea lor. Responsabilitatea sa, partea sa de vină în marea dramă a păcatului, nu are nici o legătură cu lucrarea de mîntuire; lucrarea sa nu are alt scop decît săvîrșirea răului și a nelegiuirii și nimic altceva.

Ca Miel al lui Dumnezeu, Domnul Hristos poartă păcatele lumii. Ioan 3. 16. Toate păcatele omenirii au fost așezate asupra Lui. El este „Mîntuitorul tuturor oamenilor și mai ales al celor credincioși“. 1 Tim. 4. 10. În timp ce Domnul Hristos a murit pentru toți. El a murit în mod eficient, numai pentru aceia care L-au primit ca Mîntuitor personal, care au acceptat sacrificiul Său. Aceia care nu-L primesc ca Mîntuitor personal, trebuie ca în cele din urmă să suporte consecințele păcatelor lor.

Dar chiar aceia care în final resping oferta mîntuirii, au fost totuși beneficiarii lucrării de ispășire a Domnului Hristos. Nici un păcătos nu are vreun drept inalienabil la viață, iar continua sa existență și ocazie de a accepta mîntuirea îi este dată numai prin sacrificiul Domnului Hristos pe Golgota. Timpul de probă îi este dat pentru a avea ocazia să hotărască, iar acest timp este cumpărat cu sîngele Domnului Hristos.

Cînd în cele din urmă el s-a hotărît definitiv și irevocabil că nu va accepta viața veșnică în condițiile în care ea i se oferă, atunci — zărrurile au fost aruncate — și el va trebui să suporte consecințele. Mîntuirea i-a fost oferită mereu și mereu, dar el i-a dat cu piciorul. Duhul Sfînt îl părăsește. Cauza lui a fost hotărîtă pentru totdeauna.

În serviciul din sanctuar, principiile cele simple ale mîntuirii au fost prezentate în mod clar. Păcătosul pocăit își aducea mielul său de jertfă, își punea mina pe capul victimei, își mărturisea păcatul, și apoi sacrificia victima. Preotul lua sîngele și-l ducea în sanctuar în cadrul prescripțiilor ceremoniale, iar carnea victimei o mîncă, în timp ce păcătosul în cauză pleca acasă iertat. Mîncînd carnea jertfei, preotul — în simbol — lua asupra sa păcatul mărturisit, devenind astfel un tip al Aceluia care S-a făcut păcat pentru noi toți. În Ziua Cea Mare a Ispășirii, marele preot, purtînd asupra sa păcatele acumulate în tot cursul anului, păcatele mărturisite și așezate asupra sanctuarului — făcea ispășire pentru toate aceste păcate mărturisite cu sîngele țapului pentru Domnul și care deci era adus ca jertfă, făcînd ca ele să

file șterse, nemămintind nici chiar amintirea lor. În ziua aceea, Israelul pocăit, nu numai că avea păcatele iertate, ci ele erau și șterse. Aceia care nu își mărturisiseră păcatele și în consecință nu primiseră iertarea necesară, erau tăiați din mijlocul poporului, excomunicați, un simbol — un tip — al finalei îndepărtări de favoarea lui Dumnezeu și de țara celor vii.

Aceasta este o lecție a mântuirii, așa cum se prezenta ea în sanctuar. În jertfa necurmată de fiecare zi, Israel a văzut pe Domnul Hristos ca Mântuitor al oamenilor, o jertfă continuă ce era la dispoziția tuturor și pentru toți — în mod temporal și provizoriu — pentru toate păcatele mărturisite și nemărturisite. În jertfa pentru păcat ei au văzut pe cei care au acceptat — prin credință — mântuirea ce le era oferită și primeau iertarea atât de necesară. În Ziua Înălțării ei vedeau pe marele preot făcând ispășire și oferind o curățire completă a aceluia care aveau deja păcatele iertate și care stăteau în smerită pocăință înaintea lui Dumnezeu, închinându-se înaintea locului în care se manifesta prezența lui Dumnezeu. Cu aceasta, lucrarea de ispășire era completă și nu mai trebuia adăugat nimic. În ziua aceea păcatele erau iertate, uitate și șterse, și urma lor nu mai exista în rapoartele cerului. În țapul de trimis ei au văzut judecata finală a lui Dumnezeu săvârșită asupra lui Satana și asupra păcatului, odată cu asigurarea unui Univers curat.

În îndepărtarea țapului de trimis afară din tabără, în pustie, și aceasta nu într-o procesiune triumfală având în fruntea ei pe marele preot, ci într-o procesiune de jale condusă de un simplu om din tabără numit a face această lucrare, ei au văzut soarta tuturor aceluia care s-au îndepărtat de Dumnezeu. După cum un criminal este condus la spânzura, tot astfel țapul de trimis, având o frînghie în jurul gâtului, era dus la nimicire. Dacă un astfel de criminal poate face ispășire pentru păcatele lui — atunci și țapul acesta făcea ispășire, dar nu o ispășire spre mântuire, ci ispășire a pedepsei, moartea.

Ziua judecății finale include nu numai ștergerea păcatelor celor neprihăniți, ci și eradicarea păcatului din Univers. Ea include așezarea tuturor păcatelor pe capul lui Satana, pentru care el este răspunzător, cum și „tăierea” tuturor aceluia care nu și-au smerit sufletele. Tot astfel, în serviciul sanctuarului, păcatele erau așezate asupra capului țapului de trimis după ce aveau loc curățirea sanctuarului. Atunci, toți aceia care nu s-au pocăit erau „nimiciți” din poporul lui. Lev. 22, 20—22; 23, 29.

Ducerea țapului în pustie trebuie că era un moment deosebit de solemn, pentru tot Israelul. În el toți aveau o ilustrație vie a ceea ce putea să se petreacă cu el, dacă ar fi dat greș în a-și îndeplini datoria

față de Dumnezeu. Dus afară din tabără, în pustie, singur și uitat de toți, pradă sigură a setei și foamei înfîlțită la tot pasul în desert, pradă căldurii dogoritoare și frigului puternic din timpul nopții, înconjurat de animalele sălbatice, cum și de alte primejdii ale nopții orientale, încărcat, având asupra lui povara păcatelor tuturor și stînd sub blestemul lui Dumnezeu — aceasta era soarta, destinul țapului de trimis și aceasta va fi soarta tuturor celor ce s-au îndepărtat de Dumnezeu. Lecția aceasta trebuie că era foarte vie și puternică, o lecție ce nu se poate uita așa de ușor.

Ce spune Spiritul Profetic în legătură cu Templul și serviciile Lui?

„Din veacurile cele veșnice, scopul lui Dumnezeu a fost acela ca fiecare făptură, de la serafimul luminos și sfânt, pînă la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat a mai fi un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și mințită de rele, inima omului n-a mai descoperit slava Celui Sfânt. Dar planul Cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă, despre soarta aleasă pusă în fața fiecărui suflet.” (H.L.L./115).

„Prin curățirea templului de cum-părătorii și vinzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de mințitura păcatului — de dorințele pămîntești, de plăceri egoiste și de obiceiurile rele care strică sufletul.” (Idem).

„Domnul Hristos nu considera că Iudeii cei sceptici aveau să descopere valoarea ascunsă a Cuvintelor Sale și la data aceea, nu se aștepta la aceasta nici chiar din partea ucenicilor Săi. După învierea Sa ei și-au adus aminte aceste cuvinte în mod corect. Ei și-au adus, de asemenea, aminte că El a spus că El are putere să-și depună viața și avea puterea — de asemenea — de a Și-o lua iarăși. Domnul Hristos era obișnuit cu cărarea pe care pașii Săi păseau de acum și pe care o cunoștea pînă la sfîrșit. Cuvintele Sale aveau o înțeles însemnată, referindu-se la Templul din Ierusalim, ca și la propriul Său trup omenesc, firesc.”

„Dumnezeu poruncește lui Moise pentru Israel așa: 'Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lui'. Și El S-a coborît în Sanctuar, în mijlocul poporului Său. În timpul călătoriei lor obositoare prin pustie, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot astfel și Hristos Și-a așezat sălașul în mijlocul taberei omenesti. El Și-a întins cortul alături de cortul oamenilor, ca să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu viața și caracterul Său dumnezeiesc! Cuvîntul S-a făcut trup și a sălășuit între noi ca să putem vedea slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și adevăr” (H.L.L./18).

„Templul iudaic a fost un tip al Bisericii creștine... Biserica de pe pămînt, compusă din aceia care sînt credincioși și loiali lui Dumnezeu, compun „adevăratul cort” sau tabernacolul al cărui slujitor este Răscumpărătorul, Dumnezeu și nu omul. Și-a întins cortul pe o platformă înaltă. Acest tabernacol sau cort este corpul bisericii Domnului Hristos și de la nord, la sud, est și vest, El strînge laolaltă pe toți aceia care-l compun...”

„Un templu sfînt este construit din aceia care primesc pe Domnul Hristos ca Mîntuitor personal...”

„Domnul Hristos este slujitorul adevăratului cort, Marele Preot al tuturor aceluia care cred în El și-L primesc ca un Mîntuitor personal.” (S.T./14 februarie 1900, p. 98)

„Prin Domnul Hristos adevărații credincioși sînt reprezentați ca fiind zidiți împreună pentru a fi — prin Duhul — un locaș al lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie: 'Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greselile noastre ne-a adus la viață împreună cu Hristos... El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să se arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său în bunătațea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte ca să nu se laude nimeni. Căci noi sîntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele... Așa dar, voi nu mai sînteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din Casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelii apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El toată clădirea, bine încheiată, crește ca să fie un Templu sfînt în Domnul. Și prin El și voi sînteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.’ Efes. 2, 4—22 (Idem).

„Descoperirea de la Sinai putea numai să le pună în fața ochilor starea lor nevoiasă și nevoia de sprijin. Cortul întîlnirii, prin serviciul său de jertfă trebuia să le dea altă învățătură — învățatură despre iertarea păcatelor și despre puterea prin Mîntuitorul. În vederea cîștigării vieții prin ascultare.

„Prin Isus Hristos trebuia să se împlinescă scopul pentru care cortul întîlnirii era un model — clădirea aceea măreață, ai cărei pereți reflectau în aurul lor strălucitor, în culorile curcubeului, perdeaua cu heruvimii lucrați ales în țesătură, mirosul bine plăcut al mirodeniilor, ce arzînd neconținut pătrundeau totul; pereții îmbrăcați în alb curat și în adîncă taină a Sfinței Sfințelor pe tronul harului între chipurile plecate în adorare ale îngerilor,

Scopul unei viețuiri sănătoase

urmare din pag. 9-a

mărirea Celui Sfânt. Dumnezeu voia ca poporul Său să recunoască scopul Său față de sufletul omenesc. În același scop spunea și Apostolul Pavel mai târziu prin Duhul Sfânt:

„Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă pîngărește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu: căci Templul lui Dumnezeu este sfînt; și așa sînteți voi“ (1 Cor. 3,16—17). Ed. 33/34.

„Fiecărui om îi este dată o lucrare pe care o are de făcut — nu numai lucrarea pe care o are de făcut în ogrorul său, ci și lucrarea de salvare a sufletelor. Fiecare piatră din templul cel viu al lui Dumnezeu, trebuie să fie o piatră vie, o piatră ce strălucește și care să reflecte lumina celor din jur, lumii. Fie ca toți membrii bisericii să facă tot ceea ce pot și pe măsură ce pun la schimbător talanții pe care deja îi au, Domnul Dumnezeu le va da mai mult har și o iscusință din ce în ce mai mare.“ (8 T/246).

„Serviciul jertfelor care arăta spre Hristos a trecut; dar ochii oamenilor au fost îndreptați către adevărata jertfă pentru păcatele lumii. Preoția pămîntească a încetat; dar noi privim la Isus, slujitorul noului Legământ și la singele stropirii, care vorbește mai bine ca singele lui Abel.“ Drumul în Locul prea sfînt nu era încă deschis cîtă vreme sta în picioare cortul dințil... Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare. A trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvîrșit, care nu este făcut de mîini... și a intrat odată pentru totdeauna în Locul prea sfînt... cu însuși singele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.“ Evr. 12,24; 9,8—12.

„De aceea și poate să mintuiească în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Evr. 7,25. Cu toate că lucrarea de mijlocire urma să nu se mai facă pe pămînt, cu toate că Sanctuarul și Marele nostru Preot urma să nu mai fie văzuți de ochiul omenesc, ucenicii nu urmau să sufere prin aceasta nici o pierdere. Din cauza lipsei Mîntuitorului ei nu urmau să simtă vreo întrerupere a legăturilor și nici o slăbire a puterilor. În timp ce Domnul Hristos slujește în Sanctuarul de sus, El este, prin Duhul Lui Cel Sfînt și slujitor în biserica de pe pămînt.“

continuare pe cop. III-a

I. Cauze de mortalitate care au legătură cu obiceiul fumatului și consumul de băuturi alcoolice sau dăunătoare:

Cancer pulmonar
pop. cal. 100% A.Z.S. 20%
Bronșite și emfizem
pop. cal. 100% A.Z.S. 55%
Accidente de circulație
pop. cal. 100% A.Z.S. 76%

II. Cauze de mortalitate care nu au legătură cu fumatul și băuturile:

Cancer de sîn
pop. cal. 100% A.Z.S. 72%
Cancer de colon
pop. cal. 100% A.Z.S. 68%
Leucemie
pop. cal. 100% A.Z.S. 62%
Diabet zaharat
pop. cal. 100% A.Z.S. 55%
Cancer cu alte localizări
pop. cal. 100% A.Z.S. 59%
Alte cauze de mortalitate
pop. cal. 100% A.Z.S. 59%

Acest studiu ne arată că și cei ce nu fumează pot face cancer de plămîni, datorită diverselor cauze extra sau intrinseci, dar că riscul acesta este de 5 ori mai mic decît pentru restul populației de trei ori este riscul mai mic pentru ei de a se îmbolnăvi de bronșite cronice sau emfizem pulmonar, de aproape două ori mai mic pentru bolile coronariene (angină pectorală sau infarct urmate de deces), de aproape două ori mai mic pentru diabet zaharat, etc.

După cum se vede, scăderea ratei de mortalitate, nu se datorește numai renunțării la fumat sau băuturi alcoolice, care fără îndoială au rol important în producerea celor mai multe boli, ci și a altor practici sănătoase, a întregului ansamblu de reguli sanitare recomandate și trăite de cei în cauză.

În prezent este în curs de efectuare (perioada 1974—1980) un alt studiu care să determine care din componentele modului de viață pot fi socotite responsabile de scăderea ratei de mortalitate prin cancer, boli de inimă sau alte maladii grave, în afară de fumat

și băuturi alcoolice, pe care credincioșii adventiști le exclud fără compromis. Acest studiu cuprinde un număr de 100.000 de persoane. De pe acum putem spune, fără a ne teme că greșim, că regimul alimentar predominant vegetarian, viața morală curată, igiena personală, familială și de mediu înconjurător ca și protecția psihică împotriva stresului generată de încrederea deplină în Dumnezeu sînt factorii esențiali care duc la aceste rezultate binecuvîntate. Nu este nevoie să mai subliniem binefacerile înlăturării fumatului, băuturilor alcoolice, a ceaiului, a cafelei, a drogurilor, deoarece lucrul acesta este unanim recunoscut.

Astăzi știm că lupta contra acestor boli degenerative nu poate avea succes deplin atunci cînd acestea sînt deja constituite, iar profilaxia lor trebuie începută încă în anii copilăriei. Investigațiile privind dislipidemiile (tulburări ale grăsimilor din sînge) și a colesterolului care stau la baza aterosclerozei, bolilor de inimă, e.c., obezității, hipertensiunii arteriale, ș.a. efectuate la copii, au arătat modificări timpurii pentru aceia care au moștenit predispoziție la aceste boli. Un regim de viață adecvat, încă de la această vîrstă, reprezintă singura posibilitate de a preveni apariția din vreme a acestor boli.

Ca o concluzie, ce se impune după această succintă trecere în revistă a problemicii reformei sanitare, este faptul că viețuirea sănătoasă reprezintă pentru Biserică o mare binecuvîntare. Adoptarea ei este un imperativ al zilelor noastre ca o măsură de protecție individuală și colectivă împotriva bolilor celor mai frecvente într-o societate civilizată. Punerea ei între principiile spirituale îi mărește cu atît mai mult valoarea în desăvîrșirea și pregătirea noastră pentru cer.

Dr. Ene Paulini
Brătia

Omul a fost destinat să fie „Templul lui Dumnezeu” (Théophore) „purător de Dumnezeu” (1 Cor. 3.16). În acest sanctuar Dumnezeu Și-a ales un loc unde Se descoperă și anume în centrul personalității omului care este **CONȘTIINȚA**.

În secolul al XVII-lea filozoful Descartes s-a servit, pentru a demonstra existența lui Dumnezeu, de faptul că noi posedăm noțiunea de perfecțiune. Această idee, spune el, nu poate veni decât de la o ființă perfectă; ori pentru că noi înșine sîntem imperfecti, înseamnă că numai Dumnezeu a sădit această idee în noi.

Putem raționa într-un mod asemănător și în ceea ce privește conștiința morală, adică „acea uluitoare posibilitate care ne-a fost dată, de a deosebi binele de rău, de a ști dacă o acțiune este bună sau nu”.

Fără îndoială însușirile noastre sînt cele care ne aproprie cel mai mult de gândirea și persoana lui Dumnezeu, atîta timp cît ele creează între El și noi o comuniune de gândire, o armonie a sentimentelor care asigură legătura cu divinul.

Credinciosul are nevoie de a fi în mod constant condus, de a se supune influenței divine, de a capta undele binefăcătoare care vin de sus, influența Duhului Sfînt pe care o putem simți în mod deosebit în conștiință.

Conștiința este unul dintre factorii care realizează libertatea morală, aceea libertate ce determină omul să trăiască pentru dreptate, adevăr, datorie.

Odată cu îndepărtarea conștiinței începe lupta interioară dar și educația personală. Atunci nu mai există nici bine, nici rău, nu mai există datorii. Lumea morală s-a prăbușit. Numai un om liber are puterea să refuze o viață lipsită de orice semnificație, o viață mediocră, de soluții ușoare și fericiri vulgare.

Iată cîteva definiții ale conștiinței:

— Sentiment al responsabilității morale față de propria sa conduită. (Dicționarul Enciclopedic român).

— „Ghid infailibil, o voce cerească fără moarte — un conducător garantat”. (J. J. Rousseau)

Așa ar trebui să fie cum spune Rousseau, și chiar este la omul care a cultivat-o la nivelul valorii sale integrale și primare. Dar sînt destui factori care o fac mai puțin sensibilă, ducînd chiar pînă acolo să considere uneori ca bine ce este rău, sau ca rău ce este bine.

Se știe că în păgînism, ca urmare a unor îndemnuri lăuntrice, copiii erau sacrificați idolilor, arși de vii sau înecați. Există de exemplu unele tare ereditare ca alcoolismul, sau diferite devieri morale ale părinților, către care copilul va fi, mai tîrziu, aproape în mod ireversibil atras. Însă devierile conștiinței morale se pare că provin mai

ales din greselile de educație, a căror victimă este atît de des copilul.

Viața, influențele la care sîntem supuși și chiar atmosfera pe care o respirăm, vin puțin cite puțin și deformează libera funcționare a conștiinței, iar noi putem sfîrși prin a face ceea ce este rău, prin a crede în eroare, fără ca uneori să ne dăm seama. Ne putem obișnui cu minciuna, cu nedreptatea și egoismul, mai înții la noi, și apoi la ceilalți fără ca să suferim cît de puțin. — Conștiința este vocea lui Dumnezeu în noi atunci cînd este și rămîne iluminată de Duhul lui Dumnezeu, judecătoarea fără compromis a faptelor noastre, care ne arată calea spre ideal și ne in-

Conștiința morală

vită să evităm soluțiile ușoare ale mediocrității. Ea este amintirea constantă a faptului că cea mai înaltă obligație a noastră este de a îndeplini „binele” — că prima noastră datorie este de a merge spre „ideal”. Aceasta este opera conștiinței morale și ea a fost distribuită tuturor. Pentru a fi însă „acest” regulator moral, așa cum am mai spus, Duhul Sfînt trebuie s-o lumineze prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Ea trebuie să fie în permanență sub iluminarea divină, demonstrată prin conștiința morală și spirituală a celui în cauză, în conformitate cu adevărurile inalterabile ale Sfîntelor Scripturi.

„Evanghelia este conștiința conștiinței”. (Vinet) Numai atunci cînd este luminată de Cuvîntul Sfînt, conștiința asigură acel echilibru interior pentru viața prezentă și cea viitoare.

Oricine coboară în foraj său interior și își sondează gîndurile, mobilurile sale, descoperă lupta între bine și rău, descoperă conștiința, această mărturie a lui Dumnezeu în noi care marchează dovada originii noastre divine — „simțul moral” — la fel de fidel atașat de noi ca simțurile fizice.

Conștiința este o lege interioară universală. Acolo unde, în Univers, pe o altă pînetă la mii de ani lumină de pămîntul nostru, există ființe morale, ele sînt determinate

de conștiința lor, spre o deosebire a binelui de rău, spre o datorie.

Dacă se mai îndoiește cineva de „mărturia universală a conștiinței”, se datorează faptului că prea adesea s-a confundat legea fundamentală a conștiinței: „binele obligă” — cu aplicațiile sale practice care pot varia din cauza imperfecțiunii noastre.

Se confundă sentimentul datoriei cu lista datoriilor. Oricare ar fi punctele asupra cărora conștiința ar putea varia, există în conținutul ei ceva sigur care nu poate varia niciodată. Este faptul că există o datorie iar binele obligă. Dacă reușirile conștiinței devin relative, adevărate pentru unii, false pentru alții, înfăptea lumii morale este distrusă.

„Judecarea binelui și răului este funcția esențială care justifică și unifică personalitatea și care permite viața în comun și adaptabilitatea socială”. (Prof. Henri Baruk). Ceea ce demonstrează că conștiința mea nu este rodul prejudecăților și experiențelor mele sau chiar a presiunilor sociale pe care le suport — cu alte cuvinte, ceea ce demonstrează că este „vocea lui Dumnezeu” și nu a mea, este faptul că ea vorbește împotriva tendințelor mele firești, că intră în luptă contra răcatului, a tendințelor spre păcat.

Remușcările pot fi în anumite situații o demonstrație a conștiinței. Ele să nu se confunde cu teama, cu frica de pedeapsă, și nici cu spaima de osînda divină. S-ar putea ca individul să nu creadă în Dumnezeu și totuși să fie muncit de gînduri. Ati auzit, ați citit despre autorii unor crime perfecte care s-au auto-denunțat la sfîrșitul citorva luni nemaiputînd suporta remușcările? Logica conștiinței nu pot fi călceate fără ca ființa interioară să nu suporte grave daune, fără ca aceasta să aibă în sine vreo implicație religioasă. Ca și în cazul lui Iuda, altele au fost motivele ce au declanșat resortul remușcărilor.

Se poate vorbi despre psihoză, nevroză. Dar sub acești termeni științifici se ascunde adesea o gresală morală rămasă ascunsă. Atunci cînd gîndim, vorbim sau facem ceva contra idealului pe care-l avem, rînim sistemul nostru nervos, îi supunem la un soc care-l tulbură și-l lasă mai puțin în stare să funcționeze normal. Aici se află izvorul majorității supărărilor noastre, a conflictelor interioare, izvorul sentimentelor noastre de inferioritate și vinovăție: tot de aici vine acest rău profund de nedefinit și periculos care îl cuprînde pe cel care vine în contradicție cu conștiința sa, cu condiția ca ea să nu fi fost adusă la tăcere prin practici vinovate sau prin înăbușirea ei, prin împotrivire față de lumina prezenței divine.

„Conștiința morală slăbită și refulată exercită o acțiune teribilă și

ăruncă omul către eruzimile și acțiunile cele mai urite și mai oribile, pentru a se apăra contra unui rau intern imperceptibil care îl antrenează. În schimb atunci când conștiința morală este recunoscută în mod total, cu înalta o necesitate specială, ea înalță omul, îi dă încredere și conștință demnă, îl umanizează și dezvoltă schimburi binefăcătoare între oameni, sursă a progresului și fericirii". (Prof. Henri Baruk).

De fiecare dată când putem face binele și mai ales cu preț, unui sacrificiu, ne întărim conștiința morală, ne ascuțim sensibilitatea — ne sporim oemantă și exercităm o influență favorabilă pentru acțiunile viitoare. Fără conștiință, înțința umană se adinește în cea mai rea dintre suerine și cea mai rea sclavie, aceea a sufletului. Una dintre cele mai bune garanții a unei vieți mentale sănătoase și chiar a unei vieți sociale eficiente se găsește în ascultarea de imperativele conștiinței, luminate și călăuzite de Duhul Sfânt. A opune rezistență acestui sens profund al binelui, înseamnă a întreprinde o luptă din care ieși întotdeauna micșorat, dacă mai poți ieși din această luptă.

Conștiința, această locuință a lui Dumnezeu în om (Mat. 6, 22,23) este lumina care strălucește în interior.

Pentru creștin, conștiința provoacă trezirea la o viațuire în și pentru Dumnezeu. Ea este Legea lui Dumnezeu înscrisă nu pe table de piatră: „Voi pune legile Mele în mîntea lor și le voi scrie în inima lor. Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu". (Evr. 8, 10). Sfînta Scriptură spune că acela care n-au avut parte de Evanghelie, conștiința le va fi suficientă să-i aducă la mîntuire și în ziua judecării vom fi surprinși de opera ascunsă îndeplinită de către conștiință în adinec sufletului, dacă în necunoștința ei s-a călăuzit de impulsunile lăuntrice ale Duhului Sfînt, făcînd din acel îndem al cugetului ceea ce este drept înaintea lui Dumnezeu.

„Cînd neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sînt singuri legi; și ei dovedesc că lucrarea legii este ascunsă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul (conștiința) lor și gîndurile lor care sau se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele. Și faptul acesta se va vedea în ziua cînd, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor". (Rôm. 2, 14-16).

Botetul este denumit „angajamentul unei conștiințe curate față de Dumnezeu" (1 Petru 3, 21). A lupta împotriva conștiinței luminate de Cuvîntul lui Dumnezeu, înseamnă a lupta împotriva lui Dumnezeu. A te supune Lui, înseamnă a-ți realiza țelul vieții, înseamnă să alegi pe Acela care te

poate face liber. „Deci dacă Fiul va va face slobozi veți fi cu adevărat slobozi". (Ioan 8, 36).

CONȘTINȚA: Se poate spune că îi datorăm? S-au făcut prea multe concesii cu privire la ea, prea multe compromisuri. Vorbim despre creștin.

Se înnumerează prea mulți oameni care cred din pînăseală, convenție, din înțezirea năunți, manifestându-se asemenea multora ce cred pe jumătate — care au impresia credinței — deși de fapt, nu cred nimic. Au păreni, dar nu au nici un fel de convingeri. Aderă la creștinism neavîna nici o credință profundă. Cunoșc adevărul, dar iac trafic cu el, îl profanează prin atitea compromisuri. Ei n-au luat aminte la ce scrie ap. Pavel: „Sa păzească credința și o bună conștiință" (un cuget curat). (1 Tim. 1, 19). Au naufragiat și au lăsat în urmă cea mai rea dintre otrăvuri: credința fără conștiință. Credința falsă, care face rău pentru a ajunge la bine, care incurajează crima, este pentru umanitate cea mai rea dintre primejii — un profund de-gust pentru conștiința curată.

Credința fără conștiință este credința demonilor: „Tu crezi că Dumnezeu este Unul și bine fac, dar și dracii cred... și se înfioară". (Iacov 2, 19). Este diavolul deghizat în inger de lumină „Și nu este de mirare căci chiar Satana se preface într-un inger de lumină". (2 Cor. 11, 14).

Lui se datorează închiziția, progromurile împotriva evreilor, noaptea Sf. Bartolomeu. Și se poate spune că lui i se datorează GOLGOTA.

Dacă nu avem conștiință în credința noastră, dacă nu realizăm această legătură care unește viețile noastre cu Dumnezeu, pretinsul nostru adevăr este minciună.

Conștiința ne apără de multe iluzii.

De fariseism: „Bătrînul fariseu care rostește interminabilele lui rugăciuni, care se roagă în stradă, pentru că nu știe să se roage în ascuns, în camera sa; care face pomeni fățîșe și își strigă disprețul față de păcătoși. Bineînțeles că la fel ca strămoșii săi cade în extaz față de sine și este la fel de convins că Dumnezeu este mulțumit de el. Naturalul și simplitatea i se par a fi mai prețioase decît devoțiunea. Iată-i rugăciunea: „Doamne, Tu ești drept; Tu-mi cunoști spiritul și inima. Tu mi-ai dat toată lumina Ta și toată perfecțiunea. Acționează prin mine, prin mine și prin toți cei care mă recunosc. Nu sînt eu interpretul Tău? Nu ești Tu mulțumit de mine? Nu îmi ești Tu recunoscător pentru ceea ce sînt eu în mijlocul acestor oameni de nimic? Trimite deci tunetul Tău și pulverizează pe acești nelegiuți, ca să recunoască că importanța mea este ca și a Ta". În aceste condiții conștiința este dezonorată.

Conștiința nu ezită prea mult nici în rața unei credințe primite țara convingere, fără alegere personală, „țara marturia unei conștiințe curate". (1 Petru 3, 21). Conștiința se revoltă și împotriva a ceea ce s-ar putea numi mîntuirea prin sentiment. Dacă te simți emoționat, dacă te înduiozezi chiar de citatele Evanghelicului pungi pe furie atunci cînd mesajul evanghelic este prezent, dacă te încrezi în propriile tale impresii, dar disprețuiești datorile — ești stăpînit de o iluzie pe care conștiința o deamască. Dacă abandonezi orice cercetare, orice luptă pentru a te pierde într-o inexprimabilă contemplație, să te preunzi creștin doar pentru că ești mișcat de Cuvîntul Domnului, că plîngi — atunci află că conștiința este contra mutilării care reduce omul numai la inimă și în egală măsură împotriva reducerii omului numai la rațiune.

Ea ne conduce la credința simplă care cuprinde ființa întregă. Inima, voința, rațiunea, sînt ale Domnului. Conștiința vorbește limbajul datoriei. Ea ține la adevăr și ascultare și nu acceptă nimic schilodit. Luptă împotriva tendințelor noastre înnăscute de trîndăveală. Ea ne dorește activi, luptători. Ea ne întreabă dacă nu cumva; foarte adesea, pretextul sentimentului nu este folosit pentru a evita efortul convertirii noastre adevărate. Conștiința este logică. Ea nu admite că pot fi credincioși și în același timp plin de orgoiu, că aparțin lui Dumnezeu și în același timp să fiu birfitor, trîndav, firesc, irascibil.

Se pune acum întrebarea dacă nu cumva ar merge mai bine conștiința fără credință, decît credința fără conștiință. Credința fără conștiință este numai aparentă. Conștiința poate conduce spre cele mai înalte creste, poate descoperi cele mai frumoase perspective, aduce acea bucurie interioară pe care o simte omul cu adevărat liber, pe deplin OM. Ea ne eliberează de toate iluziile, de toate sclaviile, dar face ceva mai mult; sîntem liberi, ea ne ajută să creștem în libertate, să trăim în libertate.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine". (Gal. 2, 20).

A trăi în conștiință înseamnă a te lăsa insuflăit de ceea ce este „adevărat, vrednic de cinste, drept, curat, vrednic de iubit, de primit, de orice faptă bună și orice laudă". (Filip. 4, 8). Înseamnă a fi liber de orice piedică, victorios asupra tentațiilor, disprețuind compromisul. Atunci poate spune oricine ce vrea, pot să se arate prejudecățile, ambiția sau descurajarea, el regăsește în credință un ultim refugiu.

Omul pe care îl domină conștiința, cel din care Evanghelia a fă-

cut omul datoriei, nu se va în-covoia sub nici o sclavie, sub nici un păcat.

Familia, societatea, datorează ex-trem de mult conștiinței. Marile iubiri, operele admirabile de cari-tate, toate înlăuntririle de solida-ritate, sînt opera conștiinței.

Prea adesea pseudo-religia a lo-vit, a rănit uneori mortal, conști-ința. Ni s-a oferit să admirăm ce era odios. Am vorbit deja despre noaptea Sfintului Bartolomeu. Este triumful diabolic al pseudo-credin-ței fără conștiința prezenței divine. Nimic mai delicat decît conștiința. Ea se revoltă cînd i se spune că în numele credinței trebuie să per-secute, să tortureze, săucidă, con-știința numește răul la oricine, ori-unde.

De ce oare atîția oameni nu ajung să-și recunoască greșelile și găsească scuze la orice? „In fond, cine este perfect? Sînteți cumva dumneavoastră? Eu nici n-am ucis, n-am furat, greșelile mele dacă le-am comis, fac parte din însăși natura omenească. De ce să ne alarmăm? Conștiința mea este liniștită”. Liniștită, da, prea liniș-tită, va sfîrși prin a tăcea și vei trăi într-o tragică inconștiență. Re-ligia, acea trăire în și cu Dum-nezeu sub iluminarea Duhului Sfînt, cu o astfel de conștiință va regăsi adevăratul ei sens și nu va privi nimic cu ipocrizie. Conștiința este aceea care deschide celor care bat, porțile credinței, înlătură una cite una iluziile și pretextele. Păcatul, justificat de o pseudo-conștiință, de-vine odios pentru o conștiință lumi-nată. Iubirea divină devine infinită, insondabilă: „O adevărat și cu tot-ul vrednic de primit este cuvîntul care zice: Hristos Isus a venit în lume ca să mintuiască pe cei păcătoși — dintre care cel dintîi sînt eu...” (1 Tim. 1, 15 și Efes. 3, 16-19). Conștiința ce izvorăște din identitatea trăirii noastre cu Dum-nezeu ne face să măsurăm exigen-țele idealului și necesității, nu pen-tru o ameliorare, ci pentru o transformare. Ea ne face să mă-surăm profunzimea abisului, dar, de asemenea, infinitul ajutor. Ea nu micșorează cu nimic păcatul și nu suprimă cu nimic din iertare. Să recitim poruncile divine sau di-ferite citate din Evanghelie: „Dar cine își va adînci privirile în legea desăvîrșită, care este legea slobo-zeniei, și va stăruî în ea, nu ca un ascultător utuc, ci ca un împlini-tor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui”. (Iac. 1, 25).

„Adevărat vă spun, că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împă-răția Cerurilor”. (Mat. 18, 3).

„Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. (Mat. 6, 33).

„Dacă vorește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. (Mat. 16, 24).

Să recitim aceste pasaje și încă multe altele, să le comparăm cu viața noastră și să căutăm să avem o conștiință care să reacționeze prompt la tot ceea ce e divin. Ne vom da seama atunci că în viața noastră va opera principiul divin:

BETLEEMUL în Vechiul și Noul Testament

Pelerinul creștin care dorește să cunoască locurile legate de începuturile creștinismului, începe cu vizitarea Nazaretului, locul de origine al fecioarei Maria și apoi a Betleemului. (Betlehemul) localitatea în care S-a născut Isus Hristos.

În Betleem se poate ajunge pe două trasee: venind din nord, din-spre Ierusalim, sau venind din sud, oînspre Beersheba trecînd pe linga Hebron (hevron). Aici la Hebron merita să te oprești spre a vizita peștera Macpele, locul unde se află și astăzi mormintele patriarhilor, așa cum găsim scris în cartea Genezei.

De fapt, cel ce dorește să vizi-teze țara în care S-a născut, a trăit și a iost crucificat Isus Hristos, își începe pelerinajul cu vizitarea orașului Ierusalim, adică orașul vecni, Via Dolorosa cu Domul Crucii și al Calvarului, apoi bise-rica Sfîntului Mormint, unde se află mormintul în care a fost pus trupul lui Isus Hristos după ce a fost coborît de pe cruce și pînă la înviere.

Drumul de la Ierusalim spre Bet-leem începe de la Poarta Iafe și lasă în stînga zidurile vechiului oraș, cum și muntele Sion (Tion). De aici se ajunge mai întîi la co-lina Rahelei situată tot pe stînga, și după aceea la mormintul Rahelei, care este în dreapta. Sînd cu spatele la mormintul Rahelei drumul se ramifică mai întîi, și se continuă apoi spre dreapta, adică spre sud, fiind drumul ce duce la Hebron și Beer Sheba. În fața mormintului se deschide un drum nou, apoi se ramifică spre stînga și duce la Betleem, iar spre dreapta la fosta cetățuie Herodion, constru-ită de Irod cel Mare pe teritoriul căruia S-a născut Isus Hristos, cum și la cîmpia păstorilor, de

„Nu voia mea, ci... voia Tă, Doam-ne”, și ne vom revolta atunci cînd firescul va căuta să domine și să răstoarne voința divină. **Conștiința ce izvorăște din locuirea lăuntrică a Duhului Sfînt ne va conduce la credință, la descoperirea, creșterea și trăirea adevărului, la eliberarea morală, la mintuire, avînd totdea-una grijă de a păzi credința și un cuget sau o conștiință curată (1 Tim. 1, 19).**

Pastor

Deac Gligor

Președintele Conf. Sibiu

unde, potrivit celor relatate în E-vanghelia după Luca, au venit păstorii la ieslea pruncului Isus.

Betleemul este astăzi o așezare de arabi creștini, cu o populație de aproximativ 15.000 locuitori, și care structural este diferit de Na-zaret. Spre deosebire de orașelul din Galileea, Betleemul este o așe-zare specific religioasă, ce se află în apropierea pustiului Iudeii, așe-zare cu o istorie cunoscută și care a avut și are din timpul lui Isus Hristos și pînă astăzi, o bogată viață religioasă creștină.

În fiecare an, cu prilejul aniver-sării nașterii Mintuitorului, și este regretabil că numai cu această oca-zie, mai bine de un miliard de creștini, de pe toate meridianele globului, își au privirile și inimile îndreptate spre Betleem. De fapt putem afirma în deplină cunoștință de cauză că această mică așezare leagă Vechiul Testament de Noul Testament, căci spre deosebire de Nazaret, istoria Betleemului este la fel de veche, ca a Bibliei, începînd odată cu cartea Genezei.

Betleemul, așezare situată pe două coline din ținutul semînției lui Iuda, s-a numit la început Efrata, iar în vechea istorie biblică, Iehuda. Aceasta spre a-L deosebi de Betleemul din Galileea, din ți-nutul semînției lui Zabulon.

Potrivit celor raportate în cartea I-a a Cronicilor ținutul a fost dat lui Caleb. În cartea lui Rut citim că tot aici a trăit Boaz, care prin căsătoria sa cu Rut Moabita, a început genealogia lui David, împă-ratul Iudeii, și deci a lui Isus Hristos. Cuvîntul Boaz, Vet, Zain, însemnează țaran bogat, proprietar cu avere.

Nașterea lui David dintr-un iudeu și o moabită, poate sublinia faptul că mintuirea este oferită tuturor, nu numai iudeilor. Apostolul Pavel, în Epistola sa către Galateni (cap.

4, 4), ne spune că Isus Hristos, fiul lui Dumnezeu, fiul lui Avraam cel născut din femeie (spre deosebire de Adam, făcut de Dumnezeu din țărână și căruia Dumnezeu îi dăduse viața), Se trage după trup din Iudeea. (Rom. 1,3).

În Betleem s-a născut și regele David, dar după ce acesta a cucerit de la Ierusalim Ierusalimul, Betleemul, situat la circa 8-10 km de Ierusalim, și-a pierdut importanța.

Cînd iudeii au revenit din exilul babilonian, ei n-au mai stăpînit Betleemul, și abia mai târziu, regele hașmoneu Iohanan Hircanus eliberează așezarea și o adaugă ținutului Iudeii. În toată această perioadă, așezarea a aparținut regelui edomit. În cartea a II-a a lui Samuel și cartea a II-a a Croniclelor se arată că și filistenii au ajuns aici pentru că poziția a avut și are un anumit rol strategic. În Ezra (cap. 2, 21) și Neemia (cap. 7, 26) citim că printre cei ce s-au întors din exilul babilonian au fost și betleemiții, dar nu știm dacă edomiții le-au îngăduit acestora să se așeze în ținuturile natale.

Evangheliștii Matei și Luca declară Betleemul ca fiind orașul lui Isus. Mîntuitorul a adresat chemarea Sa Casei lui Israel (Matei 10, 5-6), dar ai Săi nu L-au primit. În discuția de la fîntina lui Iacob cu femeia samariteancă (Ioan 4), sau în cazul femeii canaanite, Domnul a lăsat să se înțeleagă că mîntuirea este pentru toți și nu numai pentru poporul iudeu.

Ajuns în Betleem pe șoseaua Mangher, pelerinul ajunge în piața Mangher și poate vedea pe stînga piața și biserica Natalității, o biserică monumentală și imensă. În dreapta se deschid străzile orașului actual.

Pelerinul este impresionat de numărul mare de biserici și mînăstiri existente aici. Practic se întîlnesc biserici ale majorității bisericilor creștine. Spre deosebire de Nazaret, unde toate instituțiile civile și religioase se află în partea stîngă, în Betleem, ele se află pe partea dreaptă.

În Betleemul nou se află astăzi o universitate susținută de instituții creștine. Aici se declară că Iosif era din neamul lui David, pe cînd Maria, mama Domnului, era numai din semința lui David.

Evanghelia după Luca ne spune că Iosif și Maria au venit la Betleem să se înscrie, după poruncă, în cetatea de unde erau. Și aici fecioara Maria a născut pe pruncul Isus. Pe locul unde — după legendă — se spune că a fost casa lui Iosif, în anul 1892, s-a ridicat o capelă.

În anul 6 după Hristos, așezarea a fost ocupată de romani care și-au așezat aici Legiunea a X-a Fretensis — alături de cetatea ridicată de Irod (Herodes), fortăreața Herodion și care a fost înălțată după modelul fortăreței de la Masada.

În secolul al II-lea, împăratul Adrian profanează grota Natalității, transformînd-o într-o capelă dedi-

cată zeului Tamuz-Adonis, aducînd populația străină (păgînă) în locul iudeilor care au fost luați ca sclavi, sau celor ce au fugit după înăbușirea răscoalei condusa de Bar Cohba. Pînă la creștinarea imperiului roman, Betleemul a rămas o așezare păgînă.

În anul 324 d.Hr., împărăteasa Elena, mama împăratului Constantin, vizitează locurile sfinte și ca urmare, în anul 326 se începe reconstrucția Betleemului, deci și existența sa creștină care se menține pînă astăzi. Mai târziu, regatul creștin al cruciaților a definitivat caracterul creștin al orașului. Este drept că după plecarea cruciaților importanța orașului decade, dar caracterul său creștin se menține.

Biserica Natalității a fost ridicată de Constantin cel Mare. Justinian a lărgit-o, iar cruciații au curățit-o și adaptat-o concepției apusenilor, menținîndu-se însă aspectul grec. În anul 1934, cu prilejul unor acțiuni de renovare, s-a descoperit mozaicul bizantin.

Am putea spune aici că cel ce vizitează astăzi Betleemul, găsește o modestă așezare creștină, care s-a dezvoltat începînd cu Constantin cel Mare (sec. 4 d.Hr.), dar care pe parcursul anilor cunoaște distrugereri și reclădiri repetate. Pe timpul cruciaților sau în secolul al XIII-lea, în luptă cu musulmanii sau turcii, ca și în sec. al XV-lea, Betleemul este distrus și apoi reclădit. După secolul al XVI-lea, cînd așezarea este cucerită de otomani, orașul n-a mai avut de suferit și s-au ridicat edificii bisericesti care există și astăzi. Deci Betleemul este o așezare modestă, care a continuat să existe din vremea patriarhilor și pînă în zilele noastre.

Cel ce ajunge la Betleem are de vizitat o serie de obiective de interes general cum ar fi: Biserica Natalității, grota laptelui, casa familiei lui Iosif, cîmpia păstorilor.

În apropierea Betleemului se găsesc imense bazine (cisterne) de apă, construite din antichitate și refăcute de otomani, de unde se aducea apa în Ierusalim.

Mergînd spre sud, drumul urcă spre munții Hebronului (Hevronului). Așa cum am spus și la început, aici se poate vizita orașul și peștera Macpela, loc cumpărat de Avraam pentru îngroparea soției sale.

Biserica Natalității, de care vorbeam mai sus, este o clădire imensă care cuprinde de fapt două biserici. Biserica reconstruită pe locul bazilicii lui Constantin, care a fost înălțată pe locul unde — după tradiție — s-ar fi aflat staulul în care S-a născut pruncul Isus. Lîngă aceasta se află o catedrală catolică.

Deși biserica este înaltă, intrarea este foarte mică și se face pe o ușiță. Toți cei ce intră în ea trebuie să-și plece mult capul. Tradiția spune că intrarea a fost astfel făcută pentru ca musulmanii sau otomanii să nu poată intra călare în biserică. Aceasta poate fi, după părerea mea, și pentru faptul că

toți cei ce intră să-și plece capul în fața locului unde se presupune că S-a născut Isus Hristos.

După intrarea în biserică se deschide o sală mare cu patru coloane, două pe o latură și două pe cealaltă. Sub podeaua nouă s-a găsit, așa cum aminteam mai înainte, un frumos mozaic. Dar biserica a suferit foarte multe transformări, încît nu i se mai poate defini stilul arhitectonic.

După ce străbați sala cu coloane, urci cîteva scări și te afli în fața a trei altare: greco-ortodox în stînga grotii, armeano-ortodox și protestant, ambele pe partea dreaptă.

Baza bisericii o constituie staulul sau grota unde se spune că S-a născut Isus Hristos. La grota se poate ajunge pe două intrări, pe stînga și pe dreapta și se coboară apoi spre locul unde S-a născut Mîntuitorul și unde s-au amenajat două capele creștine fără distincție de cult.

În apropierea bisericii se află grota laptelui, unde după tradiție s-a ascuns Iosif, Maria și Pruncușul, în fuga lor spre Egipt din cauza poruncii lui Irod. Actuala capelă a fost construită în anul 1872, pe locul unei biserici bizantine.

Actualmente, multitudinea clădirilor și a instituțiilor creștine face din Betleem (Betlehem) o așezare deosebită și vrednică de vizitat.

P. Vătărescu

DESĂVÎRȘIREA este ea oare posibilă ?

urmăre din pag. 7-a

„E'a în Uș un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău.” Iov 1,1.

„Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut,

„Domnul dă îndurare și slavă, și nu lipsește de nici un bine pe cei ce duc o viață fără prihană”. Ps. 84,11

„Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după Legea Domnului !”

Ps. 119,1

„Cei cu inima stricată sînt o scîrbă înaintea Domnului, dar cei ce umblă fără prihană li sînt plăcuți.” Proverbe 11,20.

Redacția

Pastorul și ascultătorii săi

Nu Doamne, eu nu pot predica; Tu știi că eu nu pot să predic! Mai înainte ca William Miller să înceapă lucrarea sa publică și să devină conducătorul marelui renașterii cu privire la a doua venire a Domnului Isus Hristos, renașterea ce a avut loc în prima parte a secolului al 19-lea, el s-a luptat cu Dumnezeu și cu propria sa conștiință timp de trei-sprezece ani. Avea nevoie să fie convins — de o putere din afara lui — că el era cel chemat să vestească adevărul despre revenirea Domnului Hristos, aceasta pentru că un îndemn lăuntric răsună puternic în sufletul său: „Du-te și spune lucrul acesta lumii”.

După treisprezece ani de studii și meditații profunde, de incertitudini și amănări succesive „focul mistuitor din sufletul său” a ajuns insuportabil. „Du-te și spune și altora lucrul acesta. Te-am chemat să fii străjer; spune ce Ți-am descoperit”. Se uită la Biblia deschisă de pe masa de lucru, pe care o citea cu profundă convingere și adine turburat de îndemnul cugetului său se întrebă: „Să iie oare aceasta o chemare din partea lui Dumnezeu?” Se găsea în ezitare și nesiguranță. Se plecă în genunchi și spuse Domnului: „Nu Doamne, Tu știi că eu nu pot predica. Dar probabil, este voia Ța aceasta, pentru mine, ca să primesc chemarea și să mă duc totuși să predic. O, Doamne, vreau să fac azi un legământ cu Ține. Dacă Tu îmi vei deschide calea, — vreau să spun, dacă Tu îmi vei trimite o invitație, atunci o, Doamne, o voi primi și voi merge oriunde mă vei îndruma Tu”. Se ridică de la rugăciune și așezându-se pe scaun, obosit de lupta cu sine adăugă: „Acum voi avea pace pentru că aștept o invitație din care voi înțelege că El are nevoie de mine. Dar cui îi va veni în minte să invite un simplu fermier, în etate de 50 ani să predice despre a doua venire a Domnului Isus Hristos?”

Nu trecu nici o jumătate de oră de la convorbirea sa cu Dumnezeu în rugăciune și o bătaie puternică se auzi în poartă. „Cum poate fi cineva atât de insistent și atât de dimineață?” Și se duse să deschidă.

„Bună dimineața, unchiule William”, strigă tinerelul de dincolo de poartă, „Ce s-a întâmplat nepoate

Irwing? Ce te-a făcut să alergi 25 km de acasă pînă aici și atât de dimineață? Ce lucru important s-a întâmplat?”

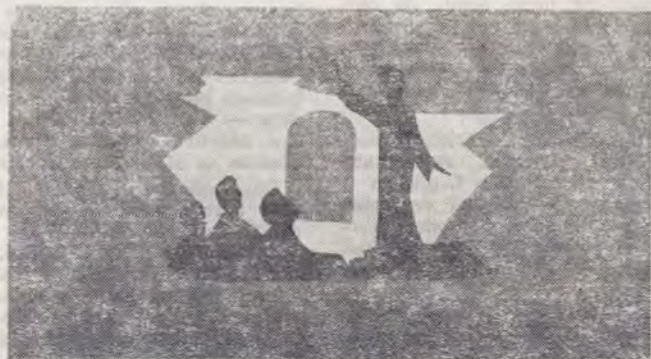
„Unchiule, am plecat călare în zori, ca să vă comunic că pastorul nostru... nu poate vorbi la serviciul religios stabilit pentru mine. Tata m-a trimis să vă transmit o invitație. El dorește să veniți și să ne spuneți despre lucrurile pe care de multă vreme le studiați în Biblie, cu privire la a doua venire. Veți veni? Să vă așteptăm?”

Am reprodus acest episod din viața unui pastor al Evangheliei, pe care l-au costat eforturi disperate, ani îndelungați de studiu, meditație și rugăciune, pînă s-a hotărît să primească chemarea și lucrul acesta se întâmplă cu fiecare bărbat al lui Dumnezeu care apreciază răspunderea ce o are. Pe de altă parte, ascultătorii au nevoie să fie convinși că cel ce le vorbește, prin predică sa, este un om chemat de Dumnezeu și împovărat cu răspunderea solemnă de a le oferi sfatul tocmai așa cum le este transmis lor de Dumnezeu.

Mai înainte de toate, ascultătorii trebuie să știe că el este un om al lui Dumnezeu, ales pentru această lucrare deosebită. De aceea, ei, ar trebui să asculte vorbirea lui ca și a aceloră dintre oamenii lui Dumnezeu care, prin inspirație divină, au scris pentru Dumnezeu solia divină, cu multe generații în urmă. Ei trebuie să asculte cuvîntul pregătit pentru ei, mai întii prin profetul Sfințelor Scripturi și apoi prin acela al pastorului. Astfel, cu inimi binevoitoare și fericite ei ar trebui să accepte solia și să caute s-o pună în practică în viața lor zilnică.

Deoarece atât pastorul cit și ascultătorii sint activi în colaborarea lor, — în procesul predicării — o plăcută inspirație îi va cuprinde. Aceasta este lucrarea Duhului Sfint. Duhul este binevoitor să adune nevoile aceloră care sint sub călăuzirea Sa și să le împlinească, prin vorbirea pastorului, care și el se află sub orientarea și călăuzirea Duhului. Această emoționantă experiență ar trebui să fie împărtășită în egală măsură atât de pastor cit și de ascultătorii aflați sub aceeași ințurire spirituală. Expunerea unei predici poate realiza foarte mult, sau nimic; depinde de ascultător, căci lui îi este rezervată o parte vitală în procesul predicării. Este o revelație emoțională a harului Duhului Sfint care expune Cuvîntul lui Dumnezeu unei asistențe ce-l asimilează prin aprecierea ce i-o dă pastorului, ascultîndu-l.

Ceea ce nu trebuie să uităm este faptul că ascultătorii reacționează diferit față de fiecare din pastorii pe care îi ascultă. Cu o figură publică, ca aceea a unui pastor, credincioșii, în legăturile lor directe cu el, pot încerca și nemulțumiri. Ascultătorul are legătură cu unul sau mai mulți pastori, dar pastorul trebuie să țină o legătură simultană cu fiecare dintre membrii comunității sale. Dacă mulțimea relațiilor se dezvoltă în limite spirituale pozitive, relațiile pastor-ascultători vor fi ideale. Este adevărat că în postura de ascultător poți avea diferite păreri despre aceia care îți oferă Cuvîntul Evangheliei, Sabat după Sabat. El intrunește în sine calități și defecte; trăsături pozitive de caracter și poate unele negative. Personalitatea sa se poate impune sau nu; pregătirea sa și calitățile sale de orator te pot impresiona sau nemulțumi. Oricum ar fi, pastorul se străduiește să plaseze personalitatea sa sub călăuzirea Duhului Sfint, care estompează tendințele firești și face să rodească roadele Duhului în manifestările sale. Ceea ce este de subliniat este faptul că asemenea oameni au fost chemați de Dumnezeu să fie oamenii Lui, nu pentru meritele lor ci tocmai în ciuda trăsăturilor lor, care nu sint lipsite de defecte. Tu poți să-ți faci probleme, pentru că pastorul, oricît de atent ar fi cu el însuși, rămîne un om, și acest om este și pastor. Dumnezeu l-a ales și de aceea ac-

ceptă-l deopotrivă și ca pastor și ca om al lui Dumnezeu, pentru că El l-a făcut să fie un canal prin care și pe care l-a ales să îi se adreseze ție, în numele Lui, prin cuvîntul predicării. Trebuie să accepți și să pui în perspectivă aceste două realități, pentru că numai în acest fel poți beneficia de slujirea omului de la amvon. Dacă în perspectivă la, ceri prea mult de la omul lui Dumnezeu, ceea ce el nu-ți poate da, și îți este greu să-l accepți și ca om, atunci vei cere de la el imposibilul, îl vei disprețui și vei distruge lucrarea lui pentru tine, pentru că el nu poate trăi în înăltăimea stabilită de tine pentru el. În cazul acesta va suferi și el, dar mai ales tu însuși; te vei priva de binecuvîntările chemării sale, pe care este dator să ți le dea.

Pastorul este în același timp om ca toți oamenii, dar și un om al lui Dumnezeu. Dacă poți cuprinde ambele dimensiuni ale existenței sale, dai dovadă de echilibru în gândirea ta și vei contribui la creșterea ta în viața de credință. El are nevoie de tine tot atât de mult cît ai și tu nevoie de el. El este chemat de Dumnezeu să vorbească cuvintele lui Dumnezeu și același Dumnezeu îți cere ție să ascuți cuvintele divine, așa cum sint ele spuse prin pastorul angajat de El. Să nu confunzi niciodată pastorul om, cu omul lui Dumnezeu. Serva Domnului spune: „Omul să fie privit și onorat numai ca ambasador al lui Dumnezeu. Nu este plăcut Lui a se elogia omul!” (5 T/301). „Dar nici nu trebuie să-i separăm, pentru că „deși umani și compătîmind cu slăbiciunile omenești, oamenii sint mesagerii lui Dumnezeu”. (Idem 300). Aceasta este calea aleasă de cer: în această manieră lucrează Dumnezeu.

Ezechiel, profetul Vechiului Testament a avut mai mult succes cu cei morți, decît cu mulți pastori cu cei vii. Oasele moarte au auzit solia lui Dumnezeu transmisă lor de Ezechiel, și au primit viață. Adesea cel viu nu aude, pentru că nu vrea să audă; și moare, în timp ce oasele, fără organul auzului, aud și se ridică la viață, conformindu-se chemării. Ce face diferența? Faptul că în starea lor, cei morți nu judecă pe pastor, omul lui Dumnezeu. Este suficient pentru ele că el vorbește Cuvîntul lui Dumnezeu. Oasele nu analizează personalitatea trimisului ceres și abia apoi să-l asculte sau nu. De la Ezechiel au primit oasele moarte Cuvîntul lui Dumnezeu pe care cei purtători de oase vii, l-au respins. Cei vii nu sint întotdeauna dispuși să accepte slujirea pastorului, ca mesager al lui Dumnezeu. Relațiile lor cu pastorul sint de un scepticism care-i determină la îndoiala că pastorul lor ar fi cu adevărat omul lui Dumnezeu, pentru că îl cunosc doar ca om. Preferînd, mai curînd, să critice decît să asculte solia pe care el o prezintă, ei înăbușe efectele și însuși oportunitatea soliei. Pentru că nu admit situația lor extremă în raport cu comunicarea divină ei

preferă să rămînă morți în greșelile și păcatele lor decît să accepte mărturisirea și viața cea nouă, oferită prin Evanghelia printr-un instrument omenesc imperfect. O persoană gata să se inee nu pune întrebări în legătură cu personalitatea și calificarea salvatorului. El știe că i-a sosit ajutorul așteptat, îl acceptă cu satisfacție și rămîne mulțumitor celui ce l-a ajutat în marele său impas.

Să nu fii greșit înțeles. Omul chemat de Dumnezeu trebuie să aibă și calificarea necesară, altfel „s-a rătăcit” printre profeti, asemenea regelui Saul de altădată. În plus, așa cum am văzut în articolele precedente, pastorului i se cere o consacrare deplină a vieții, un drum ascendent în sfințire, o dezvoltare permanentă și vizibilă a caracterului și o pregătire profesională mai presus de orice critică. Numai așa prezența lui Dumnezeu va fi asupra lui și credincioșii vor constata lucrul acesta, așa cum copiii lui Israel, cînd se uitau la fata lui Moise, „vedeau că pielea feții lui strălucea”... Exodul 34, 35

Sfintele Scripturi se ocupă pe larg de relația foarte importantă dintre pastori și ascultători. Cînd poporul Israel era în preajma celui mai impresionant moment din viața lui ca națiune chemată pentru un scop mare, acela de a fi lumina neamurilor și care urma să primească, chiar din mina lui Dumnezeu Legea Morală a Celor zece Porunci, „Dumnezeu a zis lui Moise: „Iată voi veni la tine într-un nor gros pentru ca să audă poporul cînd îți voi vorbi și să aibă întotdeauna încredere în tine”. Exodul 19,9.

Cînd Iosua era gata să se adreseze lui Israel, înainte de trecerea Iordanului în țara Canaanului, acesta le-a zis: „Apropiați-vă și ascultați Cuvintele Domnului, Dumnezeului nostru”. Iosua 3,9.

Isaia, în calitate de trimis al cerului se adresa ascultătorilor cu cuvintele „Ascultați ceruri și ia aminte pămîntule, căci așa vorbește Domnul!... „Ascultați Cuvîntul Domnului căpeteniei ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei!... „Apropiați-vă neamuri, să auziți! Popoare, luați aminte! S-asculte pămîntul, el și ce-l umple, lumea cu toate făpturile ei”. Isaia 1,2,10; 34,1. Iar Ieremia, stînd la poarta Casei Domnului spunea poporului: „Ascultați Cuvîntul Domnului, toți bărbații lui Iuda, care intrați pe aceste porți, ca să vă închinați înaintea Domnului! Așa vorbește Domnul Oștirilor, Dumnezeu lui Israel: „Indreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta!” Ieremia 7,1—3.

Ioan Botezătorul a predicat Cuvîntul Domnului: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-i cărările!... apoi: „Secura a și fost înfiptă la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face roadă bună este tăiat și aruncat în foc”. Noroadele îl întrebau și ziceau: „Atunci ce

trebuie să facem?”... Tot (înutul Iudeii și toți locuitorii Ierusalimului au început să iasă la el; și mărturisindu-și păcatele erau botezați de el în riul Iordan”. Marcu 1,25; Luca 3,9—10.

După ce Petru le-a rostit oamenilor Cuvîntul Domnului, aceștia au rămas străpuși în inimă și au zis lui Petru: „Frațior ce să facem?” Fapte 2,22—37.

Întotdeauna cînd Dumnezeu dorea să vorbească oamenilor, avea în vedere o solie importantă, transmisă printr-un mesager pe care îl trimitea să o transmită unui grup special de ascultători. Există o strînsă legătură între aceste elemente. Solia vine de la Dumnezeu. El este autorul și solia este dată unui sol care s-o transmită. Acel om trebuie să intre într-o legătură specială cu dătătorul soliei, să accepte mesajul și să-l transmită cu credincioșie, fără a schimba ceva din conținutul său, iar el trebuie să fie auzit de ascultători. Faptul acesta cere o altitudine de încredere din partea ascultătorilor, deoarece „cum vor chema pe acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” Romani 10,14.

Dumnezeu a dat o solie; El a chemat și trimis în acest scop un mesager. Dar lucrul acesta nu este suficient. Tu ascultătorule, trebuie să primești pe mesager, dacă ești dispus să primești solia. Cei doi, mesagerul și solia, sint cuprinși în darul de comunicație al lui Dumnezeu altfel lucrarea s-ar face numai pe jumătate. Implicațiile din Romani 10,14 sint clare și anume că acela care nu acceptă pe trimisul lui Dumnezeu, nu poate auzi solia trimisă pentru el de Dumnezeu. Sora White spune despre legătura dintre pastor și ascultători următoarele: „Pastorul nu este un om desăvirșit, dar Dumnezeu l-a onorat pe el, făcîndu-l mesagerul Său. Dacă îl ascuți ca și cînd el n-ar fi fost trimis de sus, nu vei respecta cuvîntul lui și nici nu vei privi și primi solia, ca de la Dumnezeu. Sufletul tău nu va fi săturat de mana cerească. Te vor cuprinde îndoiele privind lucrurile care nu plac unei inimi firești și vei aprecia predica sa ca pe o pledoarie a unui lector. După încheierea serviciului divin ești gata să faci cîteva sublinieri ironice, dovedind astfel că solia cea adevărată și necesară ție, nu ți-a ajutat la nimic. Nu i-ai dat valoarea cuvenită; ai învățat obiceiul de a critica și descoperi greșeli, a azvîrli și selecta, și probabil a ajunge să respingi tocmai acele lucruri de care ai nevoie”. (5 T/298).

Dacă ne gîndim la Ioan Botezătorul, care trebuia să capete convingerea profundă cum că Domnul Isus Hristos este Mesia Cel făgăduit ascultînd cuvintele transmise lui prin niște soli (Matei 11,3—5) constatăm că fiecare cuvînt exprimat era o „părțică” autentică

a mesajului, ca și când Domnul Hristos personal s-ar fi dus direct la Ioan să-i vorbească. N-a trimis El pe acești mesageri, purtători ai Cuvintului Său, pentru ca acest Cuvint să aibă un rezultat fericit în viața zbuciumată a lui Ioan?

Predicarea lui Petru și Ioan făcea ca „mulți din cei ce au auzit cuvintele lor erau ogliindrea a ceea ce „au văzut și au auzit“; ei vorbeau doar cuvintele pe care le-au primit de la Isus. De aceea în 1 Ioan 1,1—3 citim: „...ce am auzit... ce am văzut... ce am primit... ce am pipăit... mărturisim... vestim...“ ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos“. Punctul principal este că Domnul Isus Hristos le-a descoperit ucenicilor cuvintele vieții prin viața și activitatea Sa. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.“ Ioan 5,24. Ca să auzi și să accepți solia cerului, transmisă ție de Isus prin intermediul mesagerului Său, faptul acesta te obligă să păstrezi o relație bună cu cei care o propovăduiesc și aceștia cu cei care o ascultă. Nu întimplător apostolul Pavel, vorbind despre atitudinea Tesalonicienilor, spunea: „De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când l-ați primit, Cuvintul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit, nu ca pe cuvintul oamenilor, ci cum și este în adevăr, ca pe Cuvintul lui Dumnezeu, care lucrează în voi care credeți“. 1 Tesaloniceni 2,13.

Cu regret trebuie să spunem că există și riscuri cu privire la predicare și auzire. Ea este o misiune dificilă pentru pastor deoarece i se cere să rămână totdeauna în limitele încredințate lui de Dumnezeu și alături de Adevăr, ca busola care arată totdeauna nordul; și ascultătorul să discearnă între „trimisul lui Dumnezeu“ și „proorocii mincinoși“. „Ei vin... îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sînt niște lupi răpitori. Ii veți cunoaște după roadele lor“. Matei 7,15—16. Oile, „nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor“, Ioan 10,5.

În Luca 10,16, Domnul Isus Hristos subliniază legătura strinsă ce trebuie să existe între El, solia Sa, solii Săi și ascultătorii: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe Cel ce M-a trimis pe Mine“. Dacă ascultătorii primesc pe mesagerii cerului, ascultă pe Domnul Isus Hristos; dacă îi resping, toți aceștia să nu uite că resping prin aceasta pe Mintuitorul lor.

Fără îndoială că predicarea Cuvintului cu acceptarea sau respingerea lui face parte din marea controversă dintre Domnul Isus Hristos

și Satana. Serva Domnului ne avertizează: „Este intenția premeditată a lui Satana aceea de a interrompe orice comuniune dintre Dumnezeu și poporul Său, ca să-și poată pune în aplicare planurile sale amăgitoare, fără ca să se mai ridice vreo voce care să-i avertizeze față de primejdia lor“. (5 T/300). Cum vrea Satana să taie legătura dintre Dumnezeu și poporul Său? „Dacă el poate face pe oameni să nu aibă încredere în mesagerii Săi, sau să nu atribuie nici o sfințenie soției, știe că ei nu se vor simți sub nici o obligație de a asculta de Cuvintul lui Dumnezeu, rostit față de ei. Și dacă lumina este dată la o parte, fiind socotită ca întuneric, atunci Satana a reușit să aducă lucrurile pe calea care îi place lui“. (Idem).

Ești în stare acum să vezi, iubite frate ascultător, importanța criticii în atitudinea ta față de scopul predicării și față de omul care se întimplă să ocupe amvonul din comunitatea în care ești membru? Ești de acord că trebuie să învățăm disciplina de a asculta Cuvintul lui Dumnezeu de la cei trimiși de El în acest scop? Aceasta este în concordanță și cu cele spuse de ap. Pavel, care afirmă: „Și-a descoperit Cuvintul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mintuitorul nostru“. Tit 1,1—3. Domnul Isus Hristos a rinduit lucrarea de predicare. De aceea ea trebuie să fie respectată, dacă vrem să rămînem beneficiarii spiritualei ai influenței ei. De asemenea, ascultătorul prin excelență trebuie să accepte și să se încredă în omul chemat care, prin virtutea chemării sale n-a rămas doar om, ci a devenit și solul Evangheliei lui Isus Hristos. Pastorul a riscat atunci când a primit chemarea Domnului de a predica Evanghelia Sa. El s-a oferit pe sine, solia sa, manierele sale, familia sa, tot ce este și are, verificării și criticii semenilor și fraților săi. Cine ești tu acela, care ai datoria să ascuți și în același timp a nu risca, să respingi pe mesager, despre care Dumnezeu spune că este un om chemat să transmită o solie pe care tu ai nevoie s-o ascuți și s-o primești? Vrei cumva să se rostască și despre tine cuvintele pline de durere ale lui Isus; „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit?“ N-ar fi mai bine și nu vom fi cu adevărat fericiți noi ca ascultători înțelepți și grijulii la vocea dătoasă a Domnului și pastorii ca propovăduitori credincioși și competenți, dacă vom fi incluși în rugăciunea Domnului: „Căci le-am dat cuvintele, pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut ce adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis?“ Ioan 17,8.

Pastor

C. Alexe

Conferința București

SFÎRȘIT DE CALE

„Am auzit glasul Domnului, întrebînd: „Pe cine să trimet, și cine va merge pentru Noi?“ Eu am răspuns: „Iată-Mă, trimet-mă!“ Isaia 6,8.

Încă un trimis al Evangheliei, credincios, entuziast și optimist, încredințat pînă la sfîrșit în certitudinea trimiterii sale divine, pastorul-pensionar Toma Dobre, ne-a dat ultimul său salut, dorind fierbinte, reînțînirea frățietății, în veșnicii. Poate că, dacă în cazul unora se mai poate vorbi despre ezitări sau lipsuri, pastorul Toma Dobre a fost omul ce a mers drept pe cărarea vieții sale, știind ce vrea și ce să facă; ducînd poveri grele și în zile însoțite ca și în cele înnoțate.

Acest om, cu vederi înalte și cutezătoare, cu o încredere fermă — pastor în adevăratul sens al cuvintului — s-a născut la 30 aprilie 1898 în comuna Găvănești, județul Buzău. Încă de tânăr și-a dedicat viața căutării lui Dumnezeu, curînd fiind și răsplătit. Seriozitatea sa și conducerea divină l-au adus la înțelegerea mărețelor taine ale Evangheliei, ca apoi, în foarte scurt timp să se devoteze chemării ei. Repede trecut prin pregătirea Seminarului, este chemat la slujire în anul 1925, iar în 1928 înălțat ca pastor prin binecuvîntare. Ani de-a rîndul a lucrat în funcții de răspundere la Conferințe, și chiar ca președinte de Conferință la Conferința Oltenia, între frumoșii ani 1941 și 1943. În afară de Moldova, a slujit în toată țara pînă în anul 1962, cînd a fost pensionat.

L-am cunoscut întotdeauna ca fiind omul cu gîndul curat și fapta nobilă. Nu era născut pentru a fi descurajat și nu l-a părăsit niciodată entuziasmul și optimismul. Chiar în fața înfrîngerii, era cu fruntea sus, gata oricînd să-ți rostască o pildă plină cu învățătura momentului, gata să-ți dea o spe-

ranță. Ne-au îmbărbătat întotdeauna sfaturile sale, gândurile și valorile ideilor sale, în care mulți dintre noi am fost crescuți. În mod deosebit frățietatea noastră din Constanța și Craiova nu-l vor uita niciodată căci istoria acestor comunități este legată de bunul său nume.

A fost condus la locul odihnei lui vremelnice de familia îndurerată și frățietatea din comunitatea Craiova. Cuvântul mîngietor al Scripturilor a fost rostit de pastorul Stoiu Ioan, însoțit fiind de fr. Ofițeru Ilie, Orban Adalbert, pastor-asistent.

Pe drept cuvînt i se potrivesc cuvintele: „Ferice de acum încolo de cei morți în Hristos, căci faptele lor îi urmează.”

Comitetul Uniunii

*
* * *

1. Floarea Iorga, din comunitatea Putineiu, jud. Teleorman. Ca demnă urmașă a reușitului nostru începător prin aceste meleaguri. — fr. Ivăncică — și-a trăit cei 55 ani ai credinței cu smerenie și îndatorire, puternic ancorată în Mîntuitorul. Increderea ei fermă și mărînimea de mamă în Israel nu vor fi niciodată uitate.

2. Badea Gheorghe, din comunitatea Crivățul, jud. Dimbovița. Omul care și-a încheiat răbojul, fiind plecat pe genunchi în rugăciune și care la vîrsta încheierii de 79 ani, avea 50 ani în credința întregii solii advente. Slujbaş credincios în tot ceea ce i s-a încredințat, prezbitier cu inimă aleasă, a fost o pildă vie, un exemplu demn de urmat.

3. Marioara D. Ciocirlan, din Comunitatea Slătioara, jud. Olt. O altă adevărată mamă în Israel cu peste 45 ani în credință. Suflul ales și gata de sacrificiu, cu speranță vie și credință nezdruncinată, distinsă și umilă. O exemplificare demnă a învățăturilor Mîntuitorului nostru.

4. Făgăraș Vasile, din comunitatea Teleac, jud. Mureș. Om de naștere al începuturilor soliei advente, cu aproape 60 ani în credință, a primit credința în anul 1921. Zeci de ani prezbitier al comunității, exemplu elocvent de evlavie profundă, viața sa de credință a fost o alergare în Hristos plină de fapte vrednice în slujba oamenilor și bisericii. Cei ce l-au cunoscut să-i urmeze exemplul credincioșiei și seriozității sale.

În ceasurile întristării mîngîierile lui Dumnezeu ne sînt stîlpii susținerii nădejdii noastre, în Domnul Isus. Ferice de morții care mor în Domnul!

Redacția

epistola către evrei

urmare din pag. 13-a

mînt. Pentru ochiul firesc El este departe, dar de fapt se împlinește făgăduința pe care El a dat-o la plecarea: "Iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului". Mat. 28.20. Cu toate că și slujitorii Lui mai mici primesc putere de la El, prezența Lui întăritoare este totdeauna cu Biserica Sa." (H.L.L./118—119).

„Noi trăim în Ziua Cea Mare a Ispășirii. și trebuie să lucrăm în armonie cu lucrarea Domnului Hristos de curățire a Sanctuarului de păcatele poporului. Nimeni dintre cei care doresc să fie găsiți avînd pe ei haina de nuntă, să nu se impotrivesc Domnului în lucrarea pe care El o face în ceruri. Așa după cum este El, așa trebuie să fie și urmașii Săi aici pe pămînt. Acum, noi trebuie să înfățișăm înaintea oamenilor lucrarea pe care — prin credință — știm că o aduce la îndeplinire Marele nostru mare Preot în Sanctuarul ceresc. Cei care nu simpatizează cu Domnul Hristos și lucrarea Sa din curțile cerești, care nu-și curățesc templul sufletului de orice întinăciune, dar care totuși se angajează în unele acțiuni ce nu sînt în armonie cu această lucrare, se unesc cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului în a înstrăina inimile și mințile de adevăr și de lucrarea ce trebuie făcută în acest timp”.

„Duhul adevărului are o influență purificatoare, înălțătoare, cerească asupra minții și caracterului. Noi trebuie să studiem, să cunoaștem gîndul Domnului Hristos, să primim adevărul așa cum este el în Hristos. Noi trebuie să veghem și să ne rugăm, să consultăm oracolele vii ale lui Dumnezeu. Cînd într-un fel oarecare viciul pune stăpînire pe minți, pe lăuntru fiiinței noastre, atunci are loc o abandonare totală față de faptele firii și atunci se pierde imaginea Domnului Hristos în spirit și caracter. Lucrarea în Sanctuarul din ceruri se opacizează pentru aceea a căror minți sînt controlate de ispitele celui rău și unii ca aceștia se angajează în acțiuni care să satisfacă scopurile lor egoiste, iar standarul lor moral este determinat, pus în evidență de faptele lor.” (R.H./21 ianuarie 1890).

Exeget

HRISTOS- Calea vieții

Coperta I și IV a acestui număr înfățișează istoricul tablou al Bisericii Advente, intitulat: „Hristos, Calea vieții”. Prezenta imagine a fost actualizată după o veche litografie editată în anul 1883. Pictura care este făcută în ulei, avînd lungimea de cca 15 m. și lățimea de 7 m. într-o prezentare modernă și artistică, a fost centrul atenției expoziției Fundației E. G. White cu ocazia sesiunii Conferinței Generale ținută la Dallas — S.U.A. în anul 1980.

Domnul Hristos cel crucificat, domină întreaga imagine care prezintă evenimentele cele mai importante din istoria biblică, începînd cu izgonirea din Eden,uciderea lui Abel, sistemul jertfelor din V. Testament, botezul Domnului Hristos și Cina cea de Taină. În planul al doilea și ceva mai estompat apare Muntele Sinai și Cetatea Sfîntă.

Provenind dintr-o veche gravură neconcluzivă, imaginea a fost substanțial modificată și adăugită de Ellen și James White în anul 1881, în sensul că în centrul ei a fost plasată Crucea cu Cej Răstignit; apoi a fost tipărit în anul 1883. Aceasta era cu cinci ani înainte de importanta Conferință de la Minneapolis din 1883, fapt care ne arată că serva Domnului împreună cu soțul ei, împărtășeau cu mult înainte ideile prezentate ulterior la marea Conferință din 1888.

Eldred Lee, pictor adventist, autorul tabloului, a consacrat trei luni de muncă intensă și rugăciune acestei picturi. Multe cercetări au fost făcute, inclusiv fotografii color la fața locului, acolo unde a trăit și lucrat Mîntuitorul, ca apoi pictura să fie cit mai aproape de autentic.

Tabloul este astfel conceput încît oriunde ar sta privitorul să aibă simțămîntul că se află la piciorul crucii, neîmpiedecat de nimic. Îl prezentăm în dorința de a fi cunoscut de întreaga frățietate și cu scopul ca simțămîntul concepției lui să pătrundă pe fiecare dintre noi.

REDAȚIA

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Romînia.

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet.

Redacția și Administrația: București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65.

Redactor: DUMITRU POPA

